

Kiếp Thuyền Nhân

Có những con thuyền thật mỏng manh
Lang thang cuối bãi đến đâu gành
Một cơn sóng lớn đưa thuyền đến
Địa ngục trần gian giữa biển xanh

Có những hôn mê dưới nắng trời
Chập chờn theo gió nổi mây trôi
Đói cơm, khát nước, bao già trẻ
Một thoáng "thiên đàng" đã đến nơi

Có những bàn tay chơi với tim
Chiếc phao, mảnh gỗ, để ngoi lên
Trời ơi! Sao lại là con nhĩ?
Và xác con yêu nhẹ nhẹ chìm

Có những đêm khuya thật hãi hùng
Tiếng van, tiếng khóc tận không trung
Hoa xuân đã lọt vào tay giặc
Thì hỏi còn gì đóa tuyết nhưng

Có những đau thương chất ngất trời
Lại chìm theo sóng nước trùng khơi
Máy nào thử hãy làm con toán
Để biết bao mồ ở biển khơi

Tất cả sinh ra cũng kiếp người
Sao Trời đầy đọa nước Nam tôi
Bao năm chinh chiến còn chưa đủ
Tạo bấy chi trò sống nổi trôi

Một kiếp thuyền nhân nổi đoạn trường
Một đời viễn xứ sống tha hương
TỰ DO! Hai chữ! Ôi cao quý
Phải trả ngang bằng, máu, lệ, xương

Sương Lam

BÁN CHO AI MUA?

*

Kính tặng Người Lính Già V.R (MI, USA)

*

Bán thân, bán thân nuôi nhau
Ai nghe mà chẳng còn cào nát tim?
Ngày đêm bán máu, hom hem
Lấy gì nuôi sống anh em lâu dài?

Xương cốt mà có đủ tài

SÀI GÒN ƠI! NHỚ QUÁ!

Trời cho mình gặp nhau
Đời tô điểm ngọt ngào
Giữa Sài Gòn điên đảo
Đời biết mai ra sao?

Hai năm dài lao đao
Mình lận đận biết bao
Ba thử gan chàng rể

Dân tôi chắc phải đem cưa mắt rồi!
Bán gì cũng tội dân tôi
Duy loài bán nước suốt đời chẳng tha!
Ý Nga, 17-4-2014

CHÂN QUỲ KHÔNG NGÓN NHỚ NHAU

*

Cảm tác từ tấm hình đính kèm:

Người thương binh QL VNCH quỳ trên đôi nạng gỗ,
thắp hương cho đồng đội tại một ngôi Mộ Tập Thể ở nghĩa
trang

*

*Nhìn hình chẳng biết là ai
Cảm thương Người Lính u hoài khói nhang
Thắp hương chiến hữu muôn màng
Nước trong, trái mọng, lòng vàng sắt son.*

*Chân quỳ không ngón, ní non
Bồ hòn cay đắng: Người Còn, Người Đi?
Nắm mồ tập thể khả thi:
Ôn Anh xứng đáng nam nhi oai hùng!*

***Đau này là nỗi đau chung
Thơ dâng kính trọng, chập chùng xót thương.
Xưa Anh trấn ải biên cương
Có từng tưởng tượng thê lương đỏ cờ?***

***Toàn dân đứng trước vực ngờ:
Về đâu Tổ Quốc? Bao giờ bình yên?***

Đến thôn môn tiêu hao.

Rời Đà Lạt: rượu dâu
Má mang theo trâu cau
Xuống Sài Gòn dạm hỏi
Rước em về làm dâu.

Tuần trắng mặt qua mau
Giã biệt, lời nghẹn ngào
Mình đưa nhau ra biển
Đứt ruột bước bôn đào.

Thế rồi xa!
Hoài xa!
Mấy chục năm rồi kia!
Chưa một lần hồi quốc
Khóc thương hoài Quê Cha.

*

Hôm nay nhìn hôm qua:
Dân tộc thêm mù lòa
Trong ngục Tù Kín Đỏ
Có còn gì tinh hoa?

Bao nhiêu lệ đã sa
Bao nhiêu máu, thịt, da
Vắt kiệt mà nuôi đảng.
Đảng? Rước giặc vào Nhà!

Mẹ anh đã qua đời,
Ba em trút tàn hơi,
Hai em: hồn sương khói
Tao phùng không còn thời!

Bao nhiêu Chiến Lược Gia
Mơ khúc Khải Hoàn Ca
Tuổi già: chưa gục ngã,
Cũng lụm cùm, lụm cà.

Thơ rung điệu Tỳ Bà
Thương triệu Khúc Ruột Rà
Không vô tình gõ đá
Thương Ca mãi tấu hòa!

*Giặc xưa chẳng những bạo quyền
Chủ quyền cũng mất! Ngả nghiêng san hà*

Sài Gòn ơi! Nhớ quá!
Ý Nga, 17-4-2014

Thơ đau đớn lắm Anh à!
Ý Nga, 16-4-2014

GIỮ LỬA ANH EM ƠI!

Kính tặng ông bà B.Đ.C. (Minneapolis, USA)

Gió nhiều, giữ Lửa rất khó
Phải giữ mà đi tới thôi!
Sức mạnh? Chính là dân tôi
Vẫn chờ người đi, bên đó.

Đuốc này không quàng đuốc nọ
Đừng tắt là đã tốt rồi!
Đi lên! Lốp lốp sóng dồi
Mặc ai rong chơi kiêu cộ.

Nóng tay, xin đừng ruồng bỏ
Cho dù đưa đẩy nổi trôi
Chuyện nhau trên đường xa xôi
Đại sự thành từ việc nhỏ!

Đường ta là đường Ngược Gió
Quanh co bên lở, bên bồi
Núi cao, rừng, suối, nương, đồi
Đòi lòng kiên nhẫn phải có!

Cờ Vàng no gió càng căng!
Ý Nga, 16-4-2014

MIỆNG ĐỘC PHUN NỌC VIỆT GIAN

*Ăn chay mông Mộng, ngày rằm
Mà phun nọc độc chỉ nhằm hại ai
Sao không thứ gì cũng nhai*

TRÙNG DƯƠNG XÁC BẠN CÒN CHI?

Thèm ai chia sẻ ngọt bùi
Thèm ai những lúc ngậm ngùi khổ đau
Tiếc rằng đời chẳng còn nhau
Bạn thân, kín đáo, ngọt ngào đã đi.

Trùng dương xác bạn còn chi?
Nén hương tâm sự, thâm thì có nghe?
Quanh ta toàn những xun xoe
Khoe tài, khoe của, lập lòe u mê.

Chẳng ai san sẻ Đường Về
Tìm hoài chưa được, lê thê nỗi buồn!
Thiên hạ không thích trực ngôn
Như mình hai đứa: tâm hồn sáng trưng!

Thương hoài! Nhớ mãi! Chẳng ngưng!
Ý Nga, 16-4-2014

RÕ KHỔ!

(Để nhớ trận động đất tại Ý vào thập niên 1980.)

*Chúng mình ở nhờ trên núi
Phong cảnh đẹp như Bồng Lai
Tự nhiên bàn ghế ché bai
Rủ nhau rung rinh, chúi nhủi.*

*Tách ly khoa vang loảng xoảng
Kinh hoàng bàn đảo, ghé chao
Trái tim em càng hót hoảng
Khi nghe thiên hạ ồn ào.*

*Chừa ra thức... ác cho loài Cộng nô?
Ý Nga, 15-4-2014*

*À ra mặt đất chống đối
Cây cối muốn cung ly, chai
Mọi vật dường như tức tối
Đọ nhau sánh trí, sánh tài!*

NHỚ SÀI GÒN QUÁ!

*Anh ve vuốt nỗi nhớ nhung mỗi tối
Em mỗi ngày tìm kỷ niệm nâng niu
Mình khuyên nhau phải vui vẻ, yêu đời
Đường chưa tới điểm dừng, đừng lơ lửng!
Ý Nga.
Canada, 15-4-2014*

*Thuyền nhân chờ cơn thái lai
Bĩ cực đã quá u hoài
Sao còn thêm cơn sợ hãi?
Tuổi hai mươi chưa đủ dài!
Ý Nga, 15-4-2014*

M. LOAN HOA SỬ

**Phê bình thi tập:
“HÃY YÊU ĐỜI SỐNG” - thơ Ý NGA.**

Vào đầu thập niên 1960, nhân dịp một tập thơ có tựa đề: “*HOA MÙI PHƯƠNG*” ra đời, trong đó có sự góp mặt gần 20 người làm thơ trẻ (có những người sau này thành danh, có người vì hoàn cảnh bỏ dở), thi sĩ **TƯỜNG LINH** giới thiệu tập thơ này đã viết:

*“Trăng lên khỏi núi trăng tà
Người yêu ta thật hay là yêu chơi?”
(Ca dao)*

Trường hợp của Ý Nga cũng vậy! Tuổi đời ở vào khoảng “Ngũ thập nhi bất hoặc” mà cũng đã và sẽ cho ra đời gần 40 thi phẩm (22 đã xuất bản, 20 đang nhuận sắc lại, sẽ xuất bản). Số lượng thơ, văn cả vài ngàn bài, chịu khó sàng lọc lại thi phẩm chất cao hơn.

Ngày xưa đọc thơ cổ nhân thì vui. Thời hiện đại, đọc thơ của những nhà thơ đương đại lại rất vất vả. Tuy nhiên, thơ và nhạc là những thứ cần thiết y như hơi thở vậy:

*“Những ý thơ để dành
Bây giờ trong nắng hanh
Em viết ra, ngòi gấm
Sao bài thơ không thành?”
Ý Nga, 20.3.2003.*

(Trích ‘*HÔM NAY THƠ KHÔNG VỀ*’: trang 51, trong tập “*HÃY YÊU ĐỜI SỐNG*”)

*“Mây bay trôi mãi về đâu?
Minh trôi, trôi mãi, mai sau nơi nào?
Thơ buồn chưa viết hết câu
Đã lo không viết được lâu mới buồn!”
Ý Nga, 31.12.2007.*

(Trích “*VỀ ĐÂU?*”: trang 97, trong tập “*HÃY YÊU ĐỜI SỐNG*”)

Trong nhiều tập thơ Ý Nga xoay quanh vấn đề chống Cộng, quê hương đất nước, tôn giáo cùng những việc thường ngày của con người. Tâm lòng của Ý Nga y như dây đàn căng sẵn, chỉ một tiếng chạm nhẹ thì âm thanh cũng đã rộn ràng đậm nét, nhất là Quê Nhà:

*“Gối đầu lên mấy trang thơ
Nghe xào-xạc giấy, lơ mơ nhớ Nhà
Câu thơ nhắc đến quê cha
Hỏi thăm bụi chuối trở hoa mấy bông?
Giấy xạc xào, hoa chuối bông,
Gối mềm... lá chuối, mắt buồn... giọt mưa”
Ý Nga, 29.2.2003.*

(Trích “*GIÓ ĐƯA BỤI CHUỐI, EM VỀ*”: trang 68, trong tập “*HÃY YÊU ĐỜI SỐNG*”)

Và cảnh thân quen: bướm trắng, hoa vàng, nương dâu xanh ngát, con đường quê cỏ mọc hai bên, ngọn khói lam chiều:

*“Luống cải vàng rực trước sân
Cứ theo em mãi, quần chân xír người
Dẫu rằng tuyết trắng đất trời
Mà thương nhớ cứ chao ơi trở về!*

*Vàng bông cải, vàng đê mê
Nhớ thương se sắt, bướm quê chập-chờn
Ngọn rung theo gió ngọn vờn
Ngọn khoe sắc nắng, ngọn hờn người đi.*

*Anh ơi! Trăm bài cổ thi
Có ai lại nhắc làm chi cải vàng?
Mà em cứ mãi mơ-màng
Câu thơ quá mới, hồn nàng rất xưa.*

*

*Anh đọc có thấy giấc trưa
Em nằm võng rách đong đưa sân nhà?
Thương bông trở đã bao mùa*

Hoa hồng dầu đẹp vẫn thua cải vàng.”

Ý Nga, 16.2.2004.

(Trích “THƯỜNG LUÔNG CẢI VÀNG”, trang 45, trong tập “HÃY YÊU ĐỜI SỐNG”)

Cuộc đời là cõi tạm! “*Sinh ký, tử quy!*”. Con người có đó lại không đó; đến rồi đi, đi rồi đến; cái kiếp nhân sinh, cái trò đời, sự đời dâu bể, ngẫu lục tang thương. Ôi chuyện vô thường! Bó cổ để trước mõm, con ngựa chửa bao giờ ăn được. Chỉ là niềm phấn khởi cho con ngựa phấn chấn mà kéo xe. Bao nhiêu là ảo tưởng không tắt. Chỉ là những ảo ảnh qua mắt người rồi đầu lại vào đó. “*Tứ đại giai không*” cát bụi hoàn cát bụi:

“Người ta có núi, có rừng

Có sông, biển... Minh, dây thừng cột nhau,

Thương nhau xin chớ cột... đau

Mai kia dây... đứt, rời nhau nửa đường

Mấy ai hiểu lẽ VÔ THƯỜNG

Chỉ KHÔNG quán tưởng mười phương Niết Bàn?

Đã hợp ai lại muốn tan

Thân? Sao chưa biết gian-nan chia cùng!”

Ý Nga, 17.9.2004.

(Trích “ĐÚNG NGHĨA BẠN THÂN”, trang 23, trong tập “HÃY YÊU ĐỜI SỐNG”)

“Bi quan, nhân thế thường ai oán

Hoảng hốt giật mình, ai mộng mơ

Nản chí, buồn lòng: tâm bất trắc

Thôi đành ôm... mộng với... văn thơ.”

Ý Nga, 18.4.2003.

(Trích “TÌM NIỀM VUI”, trang 75, trong tập “HÃY YÊU ĐỜI SỐNG”)

«Theo sức hút mặt đất

Xác về cùng bụi tro

Hồn bay cao chất ngất

Rồi cũng được... tự do!”

Ý Nga, 9.3.2004.

(Trích “NGÀY CHẾT”, trang 99, trong tập “HÃY YÊU ĐỜI SỐNG”)

Ôi biển rộng, sông dài! Ôi núi cao, rừng thẳm! Kiếp nhân sinh y như trong truyện Kim Vân
Kiều của Nguyễn Du:

“Bắt phong trần phải phong trần

Cho phong lưu mới được phân phong lưu”

Con người sinh ra ai mà chả muốn tự do, nhưng có nhiều loại tự do, mà tự do nào cũng đắt giá!

Ôi! Làm thơ tự nhiên như chim hát ngoài đồng nội. Hay hoặc dở cũng do cảm nhận của con người. Thơ nhạc thì cũng thế: bá nhân, bá tánh, bá bao tử. Thích thì cho là hay, không thích thì cho là dở. Thành ra ca sĩ hay thi sĩ chả có ai số một. Thì ra làm nghệ sĩ là làm dâu trăm họ, chả nên buồn và cũng chả nên vui. Lời khen, tiếng chê đôi khi cũng như gió thoảng, mây bay, không vì thế mà không sáng tạo. Và Ý Nga đã có một chiều dày thi ca đáng kể, chỉ cần chăm sóc lại thì những thi phẩm sắp xuất bản sẽ được độc giả yêu mến nhiều hơn.

Xin gửi nơi đây lòng ưu ái của người viết với thơ Ý Nga.

Trước khi dừng bài viết hôm nay, người viết xin trích một đoạn thơ chót mà thi sĩ NGUYỄN HỮU NHẬT cảm đề, làm phần tựa cho thi phẩm “HÃY YÊU ĐỜI SỐNG” của Ý Nga để kết thúc bài viết:

*Tôi yêu đời sống, hơn ai hết
vẫn tự hỏi mình, đời sống nào?
Thà chết hơn nhìn quân ”chó, ngựa”
bán nước, buôn dân, nhục mãi sao!
Nước mắt, có nghĩa là Nước chết,
có nghĩa là mất cả nhà tôi
Đời còn gì nữa mà vui sống
như chết chưa chôn, có thể thôi!*

Nguyễn Hữu Nhật
Na Uy / Mùa xuân 2010.

HẠN SÔNG BA

Người nặng tình yêu cho đất nước
Bao giờ quên được hạn Sông Ba
Chia ly bờ cõi sâu tan tác
Nước Việt nghìn năm thấm lệ nhòa...

Pleiku sương lạnh trời Tây Nguyên
Chiến sĩ hiên ngang chẳng lụy phiền
Cát bước oai hùng theo nhịp trống
Một thời thanh sử dễ nào quên ?...

Ngày ấy xông pha với Tiểu Đoàn
Máu đào loang đỏ dòng Dakpla
Chư Pao lệ nhỏ hờn ai oán
Gởi sóng trùng dương nỗi xót xa...

Ngồi đây mà nhớ mãi Hàm Rồng
Vùng đất cơ đồ rạng núi sông
Thung Lũng Hồng nửa đêm thức giấc
Nghe ngào nhìn máu lệ pha hồng !

Lòng dân ngậm nuốt đau hờn tủi
Chỉ phút giây bình địa Củng Sơn
Chiến sĩ gục đầu bên dốc núi
Lòng hờn căm thấm bại đau buồn

Sài Gòn đẹp mãi cho non nước
Một thuở thanh bình ta ấm thân
Con gió bạo cường tràn nổi tức

74/75.

Những buổi sáng thức dậy, trời hồng trên ngọn cây,
Chim líu lo đua hót, gió đùa hoa ngát ngày.
Những buổi sáng thức dậy, trời buồn trên ngọn cây.
Chim sầu thoi không hót, Hoa tàn tan tác bay.
Những buổi trưa tan sở, phố phường đẹp như mơ.
Áo xanh chen áo đỏ, đời đẹp như bài thơ.
Những buổi trưa tan sở, phố phường trông xác xơ.
Người nhìn nhau bờ ngõ, người nhìn nhau lệ mờ.
Những buổi chiều về nhà, em ngheu ngao hát ca.
Cơm cá canh mẹ dọn, thơm, thơm, ngon ngon là.
Những buổi chiều về nhà, em đói thoi hát ca.
Cơm sắn khoai Mẹ dọn, cả nhà cùng xót xa.
Những tháng ngày hạnh phúc, lúa chín, hoa vàng đồng.
Những tháng ngày đau khổ, mịt mờ cả núi sông.
Tháng tư, nhớ 75, mỗi năm thấp hương lòng.
Cầu Dân an, Quốc thái, cầu siêu người tử vong.

Hoài Hương

TÂM TƯ NGƯỜI CHIẾN SĨ

*Tôi quý trọng anh như bao người lính khác
Bởi giữa căm hờn anh vẫn sống hiên ngang
Máu đỏ xương rơi, bầu trời Nam tan tác
Bình địa phủ tràn non nước một màu tang*

Tôi trân trọng những tấm lòng vì tổ quốc

Mắt rồi dòng nước mát trong ngân ?

Địa danh muôn thuở đất Sài Gòn
Xung bá xung hùng ngôi Đế Vương
Hòn ngọc viễn đông ngày ấy đã
Ngậm ngùi đưa tiễn kẻ lên đường !

Nỗi đau đã thấu chín từng mây
Buộc phải quy hàng buổi sáng nay
Cả một đời sông cho nghiệp võ
Đành mang tui hận thánng năm dài

Máu đào loang đỏ bên dòng nước
Vũ trụ quay cuồng dưới ánh sao
Hàng vạn sanh linh đang nuôi tiếc
Còn đâu lự thắm với hoa đào ?

Quê hương rên xiết lời ai oán
Một dãy sơn hà dẫm khói sương
Tai họa ngày nay, ai biết được
Tại trời cao gieo cảnh tai ương

Uất hờn đôi mắt hần tia máu
Đêm vắng Sông Ba hiện bóng trôi
Chẳng hẹn cùng nhau ngày gặp lại
Còn may mắn đó ... cũng do trời...

Giang san là của người dân Việt
Đừng để ngậm hờn cho cỏ nhân
Đừng để Tổ Tiên niềm nuôi tiếc
Mấy ngàn năm hùng mạnh dân, quân ...

Ly hương nhớ lại thêm buồn tui
Thương những oan hồn thây chất thây
Ba chục năm rồi, ai nhớ, hỏi ?
Xường chồng như núi tự xưa rày !

Một lòng mơ ước với quê hương
Một sáng cờ bay ngập phố phường
Nước Việt reo vui mừng phục quốc
Sáng ngời dân tộc, ngát yêu thương ...

NPNA

*Đã nằm yên nơi lòng đất quê hương
Chiến sĩ vô danh một đời bất khuất
Xác thân vùi quên lãng giữa đau thương !*

*Chúng ta được gì trong cuộc tương tàn
Nổi da xáo thịt bẽ bàng từng cơn
Ba mươi tám năm tha hương đất khách
Nhìn trong mắt người u uẩn nào hơn ...*

*Mùa xuân đến chiến binh ngôi lạng lẽ
Đếm gian nan trên mái tóc bạc màu
Tự thâm tâm niềm đau đang vọng khê
Đã hết rồi ... xuân đến chỉ thêm sầu !*

*Trời mùa hạ mang mang niềm thống hận
Tháng tư xưa... người chiến sĩ gục đầu
Thảm cảnh xưa xoáy mòn trong vô tận
Thương phận lạc loài con lóc bẻ đầu*

*Rồi thu đến lá vàng rơi lá tả
Ngập biển trời nổi buồn đến thiên thu
Mắt mờ lệ xuyên vùi dòng biển cả
Thấy gì đâu ... trùng điệp khói sương mù !*

*Tiết đông phong cho lòng thêm giá lạnh
Biết ngày nào thực hiện giấc đoàn viên
Thời gian trôi giết mòn đời bất hạnh
Lớp lớp rồi chiến sĩ đã nằm yên !*

*Tôi gửi các anh bài thơ từ tim óc
Cùng ly hương cùng cảm nhận niềm đau
Tôi quý các anh một lòng vì tổ quốc
Hãy chung mơ ngày hạnh phúc bên nhau ...*

NPNA

NHỮNG NGÀY GAI LỬA

Một câu chuyện thật của tác giả viết về trận chiến 30 - 4 - 1975

Hồi ký : Nguyễn Phan Ngọc An

Ầm... ầm... Những tiếng nổ như long trời lở đất , nàng bông vôi con thơ chạy ra sân nhìn về hướng trước mặt, cả một vùng trời khói bay nghi ngút... Mới hôm qua nơi đây là một thành phố đẹp, hôm nay đã thành bãi chiến trường !

Thảo sống nơi đây cũng gần được ba năm, chồng nàng, một vị Quận Trưởng của Quận này, tuy gia đình không mấy gì hạnh phúc nhưng vợ chồng Thảo không để mất lòng một người dân. Sáng qua, có tin mật báo về, Tuấn, chồng nàng đã vào Quận ứng chiến suốt ngày đêm...

Giữa trưa hôm qua, một trận pháo kích tới tấp vào thành phố này, phá tan cuộc sống yên lành của người dân , phá tan bao mơ ước xây dựng cơ đồ sự nghiệp. Từng loạt dãy nhà sụp đổ tan hoang ! bao nhiêu người bị thương, bao nhiêu người đã chết ở ngoài kia... Thảo rùng mình lo sợ, nàng không thể hiểu được những gì xảy ra bên ngoài vì không còn ai dám bước ra khỏi nhà. Những căn nhà có hầm trú ẩn coi như tạm bình yên còn nhà Thảo không có hầm trú ẩn, Thảo biết làm sao đây ? Một thân nàng với bốn con thơ dại, Tuấn thì không thể về nhà trong giai đoạn này... sinh mạng mẹ con nàng như chỉ mảnh treo chuông ...

Ngoài kia tiếng lao xao ầm ỉ, trên đường lộ hàng loạt người gánh gồng tị nạn, họ bắt chập những hiểm nguy, những đợt pháo kích giết người tàn khốc đang đổ trút xuống thành phố thân yêu một thời của họ. Thế còn Thảo ... nàng phải làm sao ? nếu ở lì lại đây chắc gì đã sống ? còn diu dắt bốn con thơ xông pha ngoài lửa đạn cũng chắc gì thoát được hiểm nguy ? thôi thì một phen liều mạng, Thảo không mang theo được một của cải gì ngoài chút tiền sẵn có trong túi áo. Chiến tranh đã làm Thảo đảo điên, nàng đã mất trọn số tiền lớn của kỳ thu nhập Câu lạc Bộ cuối tháng ba này. Hôm nay là 23 còn hai ngày nữa là đến kỳ phát lương của các Tiểu Đoàn... Chiến tranh tàn ác, chiến tranh dã man, giành giật xâm chiếm đê máu đồng loại đổ tuôn, để xác người cao hơn non núi, để thảm họa đói rách cho muôn người !

Thảo nghẹn ngào nhìn căn nhà lần cuối rồi kéo vôi các con chạy theo đoàn người tỵ nạn, đưa nhỏ nhất còn ẵm trên tay. Đến giữa lộ, một tiếng nổ long trời, rồi hai tiếng, ba tiếng... bụi cát bay mịt mù, Thảo không còn trông thấy gì nữa... mấy mẹ con té nhào xuống lộ rồi kéo diu nhau đứng dậy tiếp tục chạy.

Tiếng pháo kích như đuổi theo sau từng loạt, từng loạt nghe như xé cả không gian. Trước bước chân nàng bao xác nằm ngổn ngang, bao tiếng thét gào do hậu quả đợt pháo kích vừa qua, nàng thảm cầu nguyện Phật Trời thương tưởng, cứu nhân gian cứu cả mẹ con nàng thoát qua cơn lửa đạn...

Thảo chạy tấp vào căn nhà quen phía chợ khi bên tai nàng vẫn còn nghe tiếng depart của loại hỏa tiễn 122 giặc pháo tới. Đã bao năm sống trong tiền đồn , quận lỵ nàng đã rành rọt như những người lính. Nàng cũng biết bắn súng, biết xử dụng lựu đạn, biết lái đủ loại xe trong quân đội và cũng biết các mật mã truyền tin nữa...

Lại một tràng pháo kích vang dậy đất trời, thế giới quanh nàng là bãi tha ma, là đất chết... biết lấy ai cứu mẹ con nàng trong cõi chết, nàng không còn lối thoát thân...

Thảo gục xuống nền gạch, đôi mắt chan hòa ngấn lệ! Nàng thương các con nàng, tuổi măng non nào có tội tình chi ! nàng muốn các con nàng được sống dù phải đánh đổi đi sinh mạng của nàng... Thảo nhìn các con mà không kèm được tiếng nấc nghẹn...

Tiếng pháo kích tạm ngưng vì đã 3 giờ sáng. Tiếng đập cửa thành linh vội vã, Thảo điếng người, tưởng họ đã xông vào nhà thì chỉ còn lên trời mà trốn... Di Năm chủ nhà vội mở cửa, Tuấn hiện ra nơi cửa, bế xốc các con nàng bỏ lên xe thiết giáp, kéo vội Thảo lên xe phóng thẳng về hướng Quận lỵ, Thảo la to : Không được, không được, em và các con phải ra khỏi nơi này, hãy quay xe chở em ra hướng khác để đón xe đồ thoát khỏi nơi đây, mau lên, mau lên ...

Tuấn gạt phăng : Không còn lối ra nữa, chúng đã chặn hết các nẻo đường, cứ tạm vào Quận rồi tính sau !

Tuấn đưa Thảo và các con xuống hầm tử thủ cuối cùng của Quận. Đường đi xuống ngoằn ngoèo sâu thẳm, ánh sáng chập chờn của những cây đèn pin không đủ rọi cho các con nàng, chúng té liên hồi trên những bậc tam cấp, khi xuống đến cuối hầm mẹ con nàng ngất xỉu...

Tiếng điện đàm vang vang làm Thảo giật mình choàng tỉnh, nàng đã rõ đây là nơi trú ẩn duy nhất cho mẹ con nàng. Xung quanh nàng là những người lính truyền tin làm việc không ngưng nghỉ với nét mặt nghiêm trọng khẩn cấp từng hồi. Bảy ngày đêm dưới hầm trú ẩn Thảo chỉ biết thời gian qua chiếc đồng hồ đeo tay của nàng, mẹ con nàng tạm sống với những gói mì và những bịch gạo sây... Qua ngày thứ tám Tuấn liên lạc được phi cơ tải thương để đem xác chết ra khỏi Quận lỵ, chàng vội dẫn mẹ con nàng ra khỏi hầm trú ẩn kéo lên xe Jeep phóng nhanh ra cửa Quận. Tiếng depart của hỏa tiễn giặc vút lên, Tuấn đạp thắng gấp kéo tuột mẹ con nàng chạy vào ẩn nấp trong lô cốt tuần canh ngay cửa Quận . Địch pháo kích ngay phi trường, chiếc trực thăng vừa hạ cánh đã phải cất cánh lên ngay, những xác chết lại một lần thứ hai trúng miếng hỏa tiễn của giặc, những người lính hào hùng buông băng ca ngã quy tại phi trường... từ lỗ chiến hào nhìn ra lòng Thảo đau lên từng đoạn, thương cho người chiến sĩ xả thân vì đất nước, giờ tử biệt không có một người thân bên cạnh, xác sùng phòng hồi thối không biết đến ngày nào mới được chôn cất mảnh xương tàn? Cuộc chiến tranh nôi da xáo thịt, anh em giòng họ giết nhau, cuộc chiến triền miên từ ngày Thảo mở mắt chào đời, nàng chưa thấy một ngày bình yên trên quê hương của nàng ?...

Tuấn đưa mẹ con nàng trở xuống hầm tử thủ, Thảo khóc nức nở, nàng không còn hy vọng gì về với mẹ cha... mẹ con nàng sẽ phải vùi thây đau đớn như những chiến binh đã bỏ xác giữa sa trường !

Sau một tiếng đồng hồ Tuấn bắt được liên lạc với phi cơ, chàng chuẩn bị sẵn cho vợ con một chiếc xe thiết giáp rồi kéo nhau đến tọa độ mới để phi cơ có thể đáp xuống an toàn. Một khu sân rộng đủ để máy bay hạ cánh. Bên kia những người lính đang khệ nệ khiêng ba chiếc băng ca của ba vị sĩ quan tử trận bó bằng ba lá cờ vàng ba sọc đỏ, xác để lâu ngày nên phồng to và có mùi hôi... Bên này là mẹ con Thảo, Tuấn và hai chú lính trong tư thế sẵn sàng khi máy bay hạ cánh.

Tiếng phi cơ đến gần, Thảo hồi hộp từng giây, không biết bình yên hay tai họa nữa đây ? Loại tải thương H20 trên cao thẳng xuống và lên thẳng vội vàng và cấp bách vì sợ địch khám phá mục tiêu. Bên kia thấy ba xác chết lên phi cơ, Tuấn và hai chú lính liệng nàng và các con nàng lên phi cơ, nàng và các con ngồi trọn trên ba xác chết cứng đờ, búi chặt vào những mảnh vải lá cờ để được sống vì phi cơ hai bên không có cửa... Máy bay lên thẳng ruột gan mẹ con nàng lộn nhào, một tay Thảo níu xác chết, một tay Thảo níu các con !

Véo ! véo ! véo... những âm thanh nghe rợn người, những đóm lửa bay tung tóe hai bên phi cơ, trước mắt nàng không gian cơ hồ sụp đổ ! trời ơi...ai cứu mẹ con tôi ! Phi cơ lên độ cao để tránh tầm đạn lửa của địch, tiếng đạn lửa rít xung quanh làm phi cơ chao đảo nhưng rồi viên phi công đã lấy lại bình tĩnh lái thoát ra vùng đạn lửa đang đuổi theo sau .

Thảo hoàn hồn, nàng lâm râm cảm ơn Thượng Đế, cảm ơn Trời Phật đã xót thương cứu độ mẹ con nàng qua cơn tai biến, nàng tưởng tượng mẹ con nàng vừa chết đi và sống lại nhờ vào phép nhiệm màu của đất trời một kiếp đóai thương...

Phi cơ hạ cánh tại phi trường Tân Sơn Nhất, Sài Gòn vẫn tấp nập xe cộ vì tình hình nơi đây chưa đến hồi nguy ngập, mọi người chen chúc bán buôn tuy nhìn lên gương mặt ai cũng thoáng nét lo âu. Thảo cùng các con đón xe về Vũng Tàu nơi cha mẹ nàng cư ngụ.

Chiều chiều, nàng tựa cửa chờ mong tin tức Tuấn với cả sự nôn nóng lo âu, chợt sáng nay có tin chàng gọi về từ chiến trận. Thảo vội chạy đến điện đài của Tỉnh để nói chuyện với chồng. Đầu giây bên kia tiếng chàng thảng thốt :

- Em và các con vẫn còn sống đây chứ ? Lạy trời cho đây là sự thật ! em biết không ? khi anh nhìn thấy những viên đạn lửa bắn theo máy bay anh không còn một hy vọng gì mẹ con em sống sót, anh quỳ xuống khóc ngất và liên tưởng ra những hình ảnh hãi hùng, anh tưởng em và các con đã chết cháy và không tìm được xác ! bây giờ anh yên tâm rồi, Quân đã mất , anh dẫn tàn quân đang tìm lối thoát thân về Tỉnh. Em yên tâm, anh vẫn mạnh.

Tuấn cúp phone ! Thảo bàng hoàng se sắt, cả cuộc đời nàng chưa bao giờ trải qua những kinh hoàng đến thế cũng chưa bao giờ thấy lo lắng xót xa và thương Tuấn như bây giờ, cầu xin cho chàng được bình yên để có ngày xum họp.

Đêm nay trời u ám lạ thường, cơn mưa thành linh trút xuống như thác đổ, đã buồn Thảo lại buồn thêm...phải chăng trời cũng xót thương nhân gian nên dầm lệ ? phải chăng dân tộc Việt Nam đã đến buổi tương tàn ?...

Thảo nhìn vào khoảng không xa vắng, mới hôm nào cũng tại mái nhà này Thảo là một cô bé ngây thơ, bên mẹ cha dỗi hờn nũng nịu, tung tăng trong chiếc áo dài màu trắng học trò. Bây giờ, tay dặt tay bông dạn dày sương gió, trải qua biết bao khủng khiếp của cuộc đời...một thiếu phụ tuổi đang xuân nhưng tâm hồn như già đi trước tuổi ...

Ngoài hiên, mưa vẫn rơi tí tách không ngừng ...Thảo đưa tay gạt đôi dòng lệ ! mưa khóc cho người hay mưa khóc đời ta ?!...

NPNA

CHỜ MONG TỜ ĐIỆN TÍN.

Nguyễn Thị Thanh Dương.

Sau 1975 những người còn ở lại miền Nam Việt Nam không biết những ai đã nghĩ ra và những ai đã là người đầu tiên ra khơi vượt biển đi tìm tự do? để cho dòng người đi sau tiếp nối không bao giờ ngừng nghỉ nếu các trại tị nạn không đóng cửa chấm dứt chương trình cuu mang những người vượt biển.

Ai cũng mơ ước, cũng tính đường đi tìm tự do tùy theo hoàn cảnh khả năng tài chính của mình. Bao nhiêu người đã may mắn đến bến bờ và cũng bao nhiêu người bất hạnh bỏ xác ngoài biển khơi...

Tôi nhớ mãi một câu chuyện vượt biên dù đã mấy chục năm qua rồi.

Không năm 1983 nhà tôi quay trở lại bán cà phê và nước ngọt, lúc này công nhân viên của nhà máy Z751 (tức “Lục quân công xưởng” trước 1975) không đông đảo như nhân viên và lính tráng trước kia, nhưng khách hàng vẫn khá đông là bà con lối xóm.

Chú Bích là người hàng xóm hay ra uống cà phê tại quán tôi. Nhà chú ở trong hẻm, bước ra khỏi hẻm đi vài căn là tới quán cà phê nên rất thuận tiện cho chú.

Lần nào ra quán chú cũng dẫn theo thằng con út tên Báu khoảng 10 tuổi và gọi cho nó một chai nước ngọt, hai bố con ngồi uống như hai người bạn, bố uống xong cà phê trước thì đợi thằng con uống xong phần chai nước ngọt hai bố con mới ra về, dù nó vừa uống vừa nói huyền thuyên với bố đủ thứ chuyện thật lâu.

Có lần hai bố con đang uống trong quán thì thằng Báu thấy ông bán cá Lia Thia cá Xiêm dắt xe đạp đi ngang qua, nó vùng chạy ra xem và đòi bố mua. Chú Bích bỏ dở ly cà phê đen nóng bước ra ngoài, ông bán cá đã đứng lại đợi khách, thằng Báu ngắm nghía đã đòi từng con cá sặc màu đang bơi ngoe nguẩy trong những bịch ny lông treo tòn ten đầy trên khung giầy thép cứng chõ sau xe của ông bán cá rồi mới chọn cho mình 1 con cá Xiêm vừa ý, thằng bé khôn thật cá Xiêm đắt tiền hơn cá Lia Thia và đẹp hơn, trẻ con nào cũng thích.

Khi trở vào quán ly cà phê của chú Bích đã nguội tanh mà cả bố và con cùng vui. Chú thương con và chiều con lắm.

Thằng Báu giống bố, đẹp trai giống bố. Hình ảnh hai cha con đi đâu cũng có nhau đã quen thuộc với tôi cũng như với mọi người hàng xóm, ngay cả khi chú Bích mang chiếc xe đạp ra tiệm sửa xe thằng Báu cũng lót lót đi theo, tôi cũng đang chờ vá chiếc xe đạp tại đây và nghe thằng Báu nói với bố:

- Mai một con lớn con làm nghề sửa xe đạp, sửa xe cho bố không lấy tiền,

Lời nói ngây thơ mà chí hiếu, tôi nghe còn cảm kích nói gì chú Bích, chắc chú rất mát lòng.

Hai cha con thật thân tình và gần gũi như bóng với hình.

Chú Bích là đại úy của quân lực Việt Nam Cộng Hòa, ngày 30 tháng Tư năm 1975 chú đang nắm điều trị tại Tổng y viện Cộng Hòa.

Khi quân Việt Cộng chiếm bệnh viện và xua đuổi những thương bệnh binh chế độ cũ ra ngoài, chú trở về nhà với vết thương điều trị dở dang..Nhưng nhờ thế mà chú không thể đi trình diện tập trung “học tập cải tạo” được,. ủy ban phường đã cho chú Bích ở nhà dưới sự quản chế của địa phương, chú Bích không thể đi đâu xa hay vắng mặt lâu được.

Mấy năm qua, từ ngày miền Nam bị “giải phóng” chú Bích chỉ ở nhà, làm việc nhà trong khi vợ chú bôn ba làm việc hết tổ hợp này đến tổ hợp khác để nuôi chồng và 3 con. Không ai hiểu vì sao chú không đi làm khi sức khỏe đã tương đối khá.

Vậy mà một hôm hàng xóm kháo nhau rằng chú Bích dẫn thằng Báu đi vượt biên. Người đời thính tai và tinh ý thật, nhà nào có ai đi vắng chẳng dẫu được lâu, nếu một hai tháng không trở về thì một là đi vượt biên trót lọt, hai là chết biển hay là vào tù...

Bởi thế có ai đó đã chế ra câu “ Con đi được con nuôi má, con chết biển thì nuôi cá, và con ngồi tù thì má nuôi con”

Xóm tôi thời điểm đó đã có hai gia đình có con đi vượt biên bị mất tích.

Nhà bà Tịnh đưa con gái đi chuyến tàu chưa ra tới khơi xa đã bị đắm, nghe đồn những xác chết trôi tấp vào Mũi Né Phan Thiết, bà Tịnh đã tát nước ra Phan Thiết ăn chực nằm chờ thuê người đi tìm xác con gái mấy ngày mà không được..

Nhà bà Trí thì tang thương hơn, cả con và cháu là 5 người, họ ra đi biệt không một tăm hơi gì. Bà Trí chờ mong tin và đau khổ đến héo hon gầy rộc đi như một xác mắm khô. Nhưng bà vẫn can đảm một năm sau lại cho thằng con trai đi vượt biên tiếp, chuyến này trời không phụ lòng bà, chuyến tàu nó đi đã cập bến bình yên.

Bà Trí từng tuyên bố với người bạn thân: “ Tôi cho các con đi vượt biển để tìm tương lai, các con đi được thì dù tôi có ra chợ ăn mày hay ai mang tôi ra chợ bán chết tôi cũng chịu”

Tôi thông cảm cho hoàn cảnh chú Bích lắm, vì gia đình tôi cũng đang “xây mộng” cho các em đi vượt biển nên cầu mong nếu tin đồn ấy là sự thật thì hai cha con chú được bình yên đến nơi đến chốn.

Chú Bích không dẫn con đến quán tôi uống cà phê suốt hai tuần lễ liền. Có lẽ giờ này hai cha con chú đang lênh đênh ngoài biển khơi rồi?

Bây giờ thì hàng xóm đã hiểu ra, chú Bích không đi làm vì không muốn bị ràng buộc bởi công việc để dễ dàng toan tính chuyện vượt biên.

Nhà cô Bích thì cửa đóng then cài để tránh sự dòm ngó của hàng xóm và công an khu vực.

Cho đến tuần lễ thứ tư thì hàng xóm lại kháo nhau:

- Chú Bích đến đảo rồi.
- Hai cha con thật may mắn.
- Cũng may cho ông đại úy, ở nhà bị công an quản chế, cứ mỗi tháng phải ra trụ sở công an trình diện một lần, đi đâu phải xin phép, tù giam lỏng như thế ai mà chịu nổi, mấy năm qua tuy mang tiếng là hết hạn quản chế nhưng công an khu vực vẫn thỉnh thoảng đến nhà thì khác gì bị quản chế đâu.

Có bà không tin hỏi lại cho chắc ăn:

- Sao bà biết là đại úy Bích đến đảo rồi? mà đảo nào?
- Chẳng biết đảo nào, miễn là đến xứ tự do. Sáng qua chính mắt tôi thấy cô Bích hờn hờ nấu cà ri gà, chắc mấy mẹ con ăn mừng vì được tin chồng vượt biển thành công.
- Sao bà biết cô Bích nấu cà ri gà? bà có vào bếp nhà cô Bích không ?

Bà kia quyết liệt:

- Tôi đi chợ thấy cô Bích mua 1 con gà và bó xả..

Một bà có mấy đứa con đi vượt biển may mắn đến nơi đã tỏ ra hiểu biết:

- Nay mai cô Bích có điện tín thì biết ngay, không đảo Bidong Mã Lai, thì đảo Galang Indonesia, không đến Songkla Thái Lan, thì đến Phi Luật Tân, Hồng Kông...

Thế là tin đồn bố con chú Bích đi vượt biên đến nơi và ở nhà vợ chú đã nấu món cà ri gà ăn mừng bung ra, càng lúc càng lan rộng, mấy người hàng xóm đến quán tôi uống cà phê truyền tai nhau thoả mái thì làm gì mà công an khu vực và uỷ ban phường không biết.

Công an phường đã gọi cô Bích lên để chất vấn và dọa sẽ cắt hộ khẩu chồng con cô, cô Bích một mực chối cãi nói rằng hai vợ chồng bất hòa cãi nhau rồi ông chồng giận dữ mang thằng út đi đâu cô không hề biết.

Tới giờ phút này thì khó có thể dấu diếm được nữa, với niềm vui mừng cô Bích đã tâm sự kín đáo với vài người hàng xóm thân là chú Bích và thằng Báu đi vượt biển, hai người cùng chuyến tàu đã đánh điện tín về nên cô rất mừng, chỉ yên trí đợi điện tín của chồng gửi về thôi.

Thế là tất cả những tin đồn đều là sự thật, kể cả chuyện nhà cô Bích nấu cà ri gà ăn mừng.

“Tình báo” hàng xóm thật bén nhạy .

Ngày nào cô Bích cũng mong chờ anh đưa thư đi qua, thậm chí nhà không có thư cô Bích cũng vậy anh đưa thư để hỏi thăm là có điện tín hay thư từ gửi đến địa chỉ nhà cô không?

Chắc cô Bích e rằng anh đưa thư để thất lạc tờ điện tín của chồng cô đâu đó, vì mỗi ngày qua mà vẫn bật vô âm tín.

Vài tháng đã trôi qua, niềm vui mừng của gia đình cô Bích đã xẹp xuống bớt, cô băn khoăn và lo lắng ra mặt, ai hỏi thăm thì cô chỉ trả lời đang chờ đợi điện tín của chồng, cô đặt nghi vấn là có thể chú Bích làm mất chỉ vàng mang theo nên không còn tiền để thư từ hay đánh điện tín nữa? Hoặc chú muốn làm gia đình bất ngờ đợi đến Mỹ mới báo tin chăng?

Cô Bích đã bám víu vào những lý do mong manh ấy để hi vọng, để đợi chờ.

Và rồi không ai dám lên tiếng hỏi thăm cô Bích về tin chồng con của cô nữa, chỉ sợ làm cô hoang mang thêm và lo lắng thêm.

Nhưng cô Bích vẫn không ngừng hi vọng, cô vẫn chờ anh đưa thư mỗi ngày đi qua nhà. .

Anh đưa thư quá quen thuộc với địa chỉ những người trong xóm, anh hiểu thấu tâm gan người ta, biết tâm lý của người ta, nhà nào có thư thường tức thư nội địa trong nước Việt Nam thì anh làm xong nhiệm vụ một cách mau chóng, chẳng trông mong gì, nhà nào có thư từ nước ngoài gửi về anh hơn hờ mang tới và bao giờ cũng nhận được tiền thưởng của người nhận thư dù chưa biết trong thư nói gì.. Nhất là nhà có người đi vượt biên gửi điện tín báo tin đã đến trại tị nạn là anh càng lãnh thưởng nhiều, anh biết mình sẽ là người đầu tiên báo tin vui, anh biết cách làm người ta sốt ruột mới chia tờ điện tín ra.

Có lần anh mang tờ điện tín cho bà Sáu hàng xóm cạnh nhà tôi, 2 đứa con bà đi vượt biên 4-5 tuần lễ mà chưa có tin, gia đình bà như ngồi trên chảo lửa, anh đưa thư thông thả chống chân xe đạp và càng thông thả mở cái túi đeo trên vai đựng đầy thư từ rồi lại thông thả nói khi cả nhà bà Sáu đã đứng trước mặt anh nãy giờ:

- Điện tín... từ Mã Lai nè...ai ra ký tên nhận giùm.

Cả nhà bà Sáu cùng vỡ òa niềm vui mừng không cần dấu diêm, nhận tờ điện tín và dúi vào tay anh đưa thư một nắm tiền không cần đếm...

Sau này anh đưa thư sắm xe Honda loại xịn đi đưa thư chắc là nhờ anh ky cốp những bổng lộc này.

Anh đưa thư đã mang tin vui đến cho nhiều người, nhưng nhà cô Bích thì không, nhìn vẻ mặt cô Bích hi vọng và thất vọng mỗi ngày khi không có thư từ, anh đưa thư cũng tủi lòng, anh né không dám đi ngang qua nhà cô Bích nữa mà đi lòng vòng lối khác để giao thư cho được yên thân. Tôi hỏi điều này thì anh đưa thư xác nhận:

- Tôi không nỡ nhìn cô Bích thất vọng chị à, mỗi lần thấy tôi cô Bích không hỏi nữa chắc vì cô ngại đã hỏi nhiều lần mà không có gì, nhưng cô vẫn nhìn tôi với ánh mắt chờ mong.....

Tôi chỉ biết thở dài:

- Cô Bích cũng có lý chứ, biết đâu tin vui đến muộn? Không lẽ người đi cùng tàu đến nơi mà cha con chú Bích không đến nơi.

Đã nhiều lần cô Bích đến hai gia đình họ hàng bên chồng có người thân đi cùng chuyên tàu với chồng con cô để hỏi thăm tin tức nhưng vẫn không biết gì hơn.

Rồi họ đã đi định cư ở nước ngoài do được bảo lãnh từ lâu, mà cô Bích vẫn chưa nhận được điện tín của chồng.

Điều bí ẩn ấy bao trùm lên gia đình cô Bích và hàng xóm suốt nhiều năm trời.

Năm 1991 gia đình tôi sang Mỹ định cư diện HO.5, và hơn 10 năm sau tôi tình cờ bắt liên lạc được với người bạn thân cùng xóm tên Hằng sống ởHouston, Texas. Hằng di tản sang Mỹ từ năm 1975, Hằng là cháu ruột của chú Bích.

Sau những lần chuyện trò hỏi thăm nhau từ quá khứ đến hiện tại kể từ khi biến cố 1975, tôi mới chợt nhớ ra và hỏi Hằng về chú Bích và đã biết sự thật đau lòng.

Chuyến tàu chở hơn 70 người đi vượt biển bị lạc hướng lênh đênh nhiều ngày trên biển, xăng dầu, thực phẩm và nước uống dự trữ hầu như cạn kiệt, thuyền trôi tự do và chờ chết chum, không chết vì biển thì cũng chết vì đói khát, mọi người lo sợ khóc lóc và đọc kinh cầu nguyện ngày đêm tùy theo tôn giáo của mình, cả tàu tuyệt vọng và bi thảm như đại tang..Họ suy sụp cả thể xác lẫn tinh thần, đoàn người như những bóng ma trong con tàu trôi vật vờ vô định cả ngày lẫn đêm

Chiếc tàu trôi dạt vào gần một hòn đảo thì mắc cạn, ai nấy đều mừng rỡ coi như vừa chết đi sống lại, đám đông kéo nhau lên đảo, nước ngập lên tới cổ tới ngực tùy chỗ nông sâu.

Chưa biết trên đảo có gì nhưng biết là không bị chết chìm ngoài biển khơi là mừng rồi.

Giữa cảnh chen lấn nhau lên bờ thằng Báu xảy chân ngã xuống biển, khi người ta biết và cứu được thì nó đã chết đuối rồi. Chú Bích ôm xác con lên bờ khóc lóc một cách điên dại.

Dù mệt mỏi và đuối sức, những người đồng hành cũng giúp chú Bích để xác thằng Báu vào một khe đá và lấy những tảng đá nhỏ khác che chắn lại coi như một nấm mồ.

Một nhóm khác đi dạo thử trên đảo để xem xét tình hình, họ nói đây là đảo hoang chỉ toàn là san hô và đá tảng với vài loại cây mọc thưa thớt chẳng thể tìm đâu ra lương thực hay nước uống cả.

Bây giờ đám thuyền nhân lại lo chết đói chết khát trên hòn đảo hoang vu rộng lớn này. Họ quyết định rủ nhau đi tìm chỗ nào cao ráo nhất để đốt vải, đốt áo làm khói hiệu may ra có tàu nào trông thấy mà đến cứu còn hơn ngồi chờ chết.

Mọi người đi, nhưng chú Bích không chịu đi.Chú Bích bây giờ như một người điên, chú ngồi khư khư bên xác thằng Báu với đôi mắt vô hồn và miệng thì không ngớt lầm bầm một câu duy nhất:

- Cứu con tôi! cứu con tôi! cứu con tôi!

Mọi người xúm vào khuyên giải và năn nỉ chú:

- Đẳng nào cháu cũng chết rồi, anh hãy đi theo chúng tôi để tìm sự sống...

Hai người cháu họ của chú cũng vừa rơi nước mắt vừa vỗ về chú như vỗ về một đứa trẻ con:

- Chú ơi, chú để xác thằng Báu ở đây, đi với tụi cháu, chúng ta phải đi khỏi nơi đây may ra sẽ sống sót...

Nhưng chú Bích vẫn khăng khăng từ chối, chú làm nhảm gọi tên con và khóc tu tu thảm thiết.

Thật không ngờ một người lính tác chiến từng vào sinh ra tử, chỉ sau những ngày lênh đênh trên biển với bao căng thẳng lo âu, bao suy nhược tinh thần và thể xác cộng thêm cái chết bất ngờ của thằng con thân yêu mà người đàn ông can trường ấy bỗng hóa thành điên dại.

Không thể thuyết phục được chú Bích đoàn người để chú ở lại bên xác con và kéo nhau đi tìm chỗ khác trên đảo. Họ lôi thôi lếch thếch dứ dứ nhau, bồng bế nhau, lôi kéo nhau đi trên những tảng đá nhọn gập ghềnh cả nửa buổi trời đến nỗi nhiều người chân chảy máu hay sưng vù lên

...

Tới một chỗ khá cao, tầm nhìn ra biển rộng hơn thoáng hơn thì họ dừng lại. Khi trông thấy bóng con tàu nhỏ xíu ngoài xa họ đốt áo cho khói lên liên tục nhưng chiếc tàu vẫn vô tâm không hề hay biết.

Sáng hôm sau họ tỉnh dậy sớm thì thấy một con tàu đang lù lù đến rất gần, nhiều người mừng vui quá hét hò lên vang trời vang biển, nhiều người khác thì lo đốt áo làm khói hiệu và cả đám đông kéo nhau đứng trên những tảng đá cao nhất để giơ tay vẫy vẫy cầu cứu.

Tất cả những người trên chuyến tàu đã được cứu thoát như một phép nhiệm mau.tr từ hai cha con chú Bích. Cùng đi một chuyến tàu, cùng trải qua những gian nan nguy khốn vậy mà số phận đã nghiệt ngã với hai cha con chú, không được đến bến bờ mơ ước cùng với họ..

Có người thương tâm nói với thủy thủ trên tàu về trường hợp chú Bích, nhưng họ nói nếu không nhớ đích xác ở đâu thì họ không có thì giờ đi tìm được, và có những nơi trên đảo con tàu không thể đến gần vì san hô và đá ngầm.

Các thủy thủ cũng cho biết đây là đảo hoang không có con người và các phương tiện sinh hoạt khác.

Chuyến tàu của Indonesia đã đưa đoàn người vượt biển đến đảo Galang xong họ tiếp tục cuộc hành trình.

Hai người cháu họ của chú Bích đánh điện tín về cho gia đình, sau đó họ khuyên gia đình dấu kín cái chết thương tâm của cha con chú Bích trong nhiều năm, đợi thời gian như liều thuốc nhiệm màu từ từ chữa lành vết thương của gia đình người bất hạnh, mãi những năm sau này họ mới cho cô Bích biết .

Hằng đã liên lạc với hai người cháu họ ấy ở Mỹ và được biết sự thật chuyến đi vượt biên này từ họ..

Hơn 30 mấy năm qua tờ điện tín mà cô Bích mong đợi không hề đến và không bao giờ đến.

Không ai biết tin gì về cha con chú Bích, nhưng ai cũng có thể suy đoán đoạn kết vỡ bị kịch là chú Bích đã chết đói chết khát bên cạnh xác con trai mình trong tình trạng tâm thần điên loạn. Cha con chú Bích đã thoát khỏi Việt Nam, chú Bích đã thoát khỏi cảnh công an quản chế giam lỏng.

Nhưng họ chỉ đi được nửa cuộc hành trình, đã bỏ xác nơi đảo hoang.

Hai cha con chú Bích vẫn bên nhau như ngày nào nơi mái nhà xưa, nơi hàng xóm cũ.

Xung quanh hai cha con chú là biển khơi bao la. Sóng và biển sẽ ru hai linh hồn bơ vơ kia giấc ngủ ngàn đời, ngàn đời...!!.

Nguyễn Thị Thanh Dương

(Tháng Tư, 2014)

“CHÍN MUÔI RỒI”?

Thời cơ thật đủ chín muồi?
Coi chừng chú nhủi trong môi Cộng giảng!
Bắt tay chân “đỏ”, lẳng nhằng
Sa vào những bẫy đãi đảng lẳng nhằng.
Nhập nhằng “ruồi nhặng đỏ vàng”
Vững không những kẻ “hai hàng” chọn đi?

VỀ!

Hy sinh chấp nhận gian nguy
Nhưng không di dưới hồng kỳ hại dân
Một lần đánh liều đưa chân
Là tan nát cả! Chung thân nhục hoài!
Ý Nga, 10-4-2014

Ý Nga, 10-4-2014

KHÔNG ĐƠM HOA LÀM SAO KẾT TRÁI?

Trăm người trăm tính, ai như ai?
Có khác mới ra khôn, dại, tài!
Đoàn kết thay trang sử cận đại:
Hiền tài phải đãi ngộ nhân tài!
Ý Nga, 10-4-2014

“BÁCH CHIẾN, BÁCH THẮNG”?

Ngư dân mình kém may mắn
Bị người... “lạ” giết: quen... gào!
Tàu, Việt: dăng co thách bắn
Đố Bạn “bách thắng” bên nào?
Ý Nga, 10-4-2014

*Khẩu hiệu VC:

“Đảng ta quang minh! Bách chiến, bách thắng”

NHAI NUỐT... NHAU, AI SỐNG CÒN?

Phe... Minh chớ đánh Phe... Ta
Van anh, lạy chị: quốc gia kết đoàn!
Nguy nàn, Đại Cuộc gian nan
Mấy ai tự mãn thập toàn giới giang?

Bạch lạp từng thấp mấy hàng
Thay màu tang trắng, khói nhang nhìn về
Thật tâm nhớ Nước, thương Quê
Sá gì chút khác: Ta chê, đánh...Minh!

Nhiều lần em đã thưa trình

HẠI DÂN LÀ TỘI TÀY TRỜI!

Sai lầm, vỡ mộng chưa nguoi?
Tại sao nguoi khóc, nguoi cười ha ha?
Việt gian? Nhắc đến, điếm qua
Bắt tay cộng sản mấy mà được lâu?
Ý Nga, 10-4-2014

NHỤC NHÃ Ê CHÈ

Quốc tế vận? Ăn mày khắp thế giới!
Tới nước nào cũng thiếu nỡ cửa sau
Hỏi đảng giàu: vàng bạc chạy đi đâu,
Mà uôn lưỡi, xú người xin viện trợ?
Ý Nga, 10-4-2014

THỜI “MA QUỶ” LÊN LÀM NGƯỜI

*“Quang minh bách chiến, bách thắng”**

Đất ta sao vào tay Tàu?
Hành dân ngậm cay, nuốt đắng
Cao lương mỹ vị: đảng thâu.

Từ trung ương đến địa phương
Lùa dân vào rọ khủng bố
Mua danh, bán chức quan trường
Mặc giặc dày xéo Đất Tổ.

Bóc lột xương tủy công nhân
Cướp sạch hết đất nông dân
Tang thương tím màu Quốc Nạn
Duy đảng phong thánh phong thần!

Ý Nga, 10-4-2014

*Khẩu hiệu VC

Đánh nhau: Cộng lợi, tan tành lắm phe
Thừa hoài, anh chị chẳng nghe
Đánh nhau bảnh chọe, ai dè chết... chung!

Việt gian* đâm thủng Thuyền Chung
Hãy cùng đánh nó! Bao dung? Chết... chùm!
Ý Nga, 10-4-2014

*Chỉ có Việt gian mới khích bác cho
người Việt Quốc Gia chúng ta đánh phá lẫn nhau.

“Bác” LÁO, cháu LẾU!*

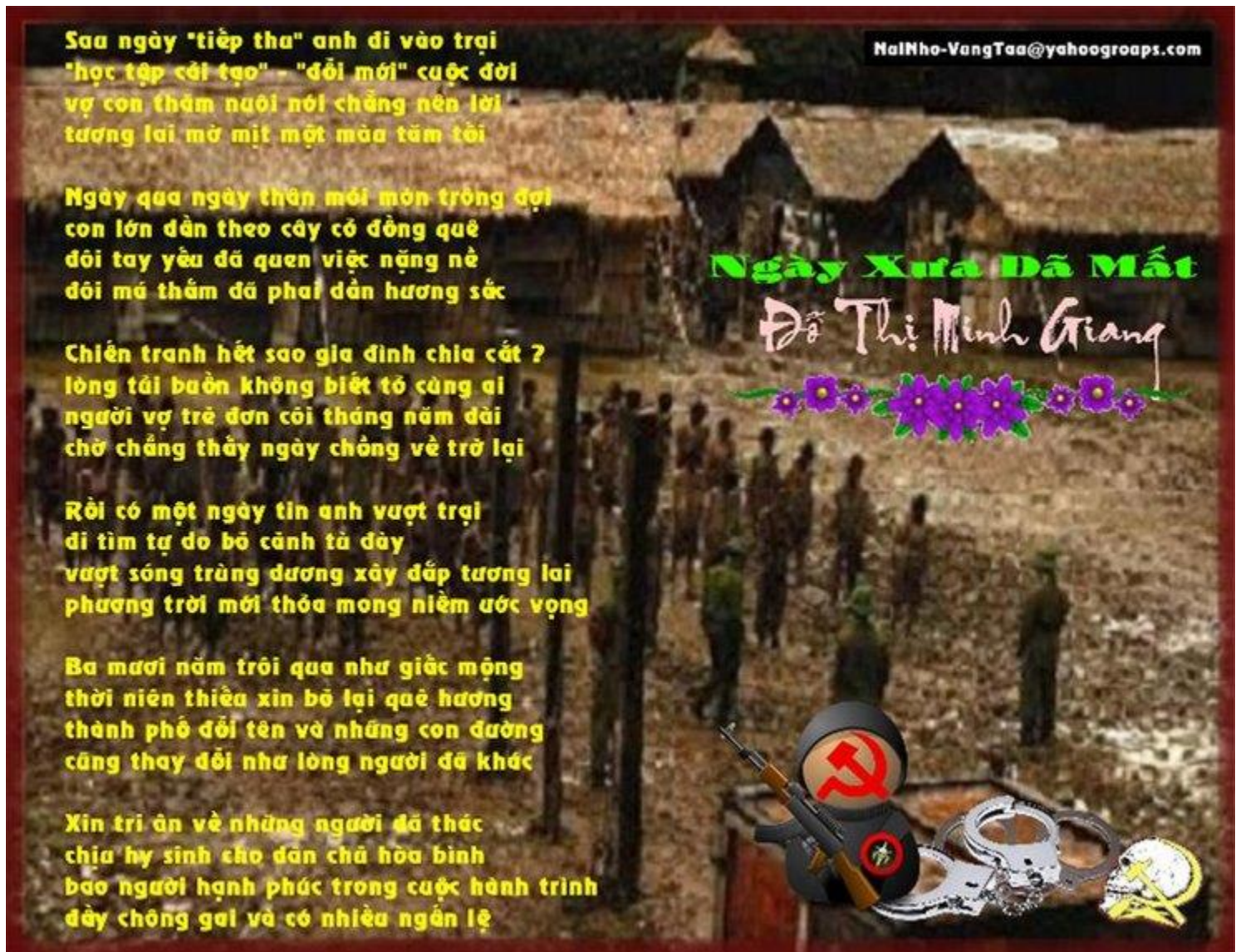
Vào thành “giải phóng” văn minh
Cho nên man rợ nhuộm tanh san hà!
Hiền hòa phải giống điêu ngoa:
Cha, anh, chú, bác ra Tòa Chết Oan!*

Ý Nga, 10-4-2014

*Bố láo bố lếu = vô lễ

*Chữ đậm: nói lái

*Tòa chưa xử đã có sẵn bản án tử hình

Sau ngày "tiếp tha" anh đi vào trại
"học tập cải tạo" - "đổi mới" cuộc đời
vợ con thăm nuôi nói chẳng nên lời
tương lai mờ mịt một mùa xuân tội

Ngày qua ngày thân mới mòn trông đợi
con lớn dần theo cây cỏ đồng quê
đôi tay yếu đã quen việc nặng nề
đôi mắt thâm đã phải dần hương sắc

Chiến tranh hết sao gia đình chia cắt?
lòng tái buồn không biết tỏ cùng ai
người vợ trẻ đơn côi tháng năm dài
chờ chẳng thấy ngày chồng về trở lại

Rồi có một ngày tin anh vượt trại
đi tìm tự do bỏ cảnh tù đày
vượt sóng trùng dương xây đắp tương lai
phương trời mới thỏa mong niềm ước vọng

Ba mươi năm trôi qua như giấc mộng
thời niên thiếu xin bỏ lại quê hương
thành phố đổi tên và những con đường
cũng thay đổi như lòng người đã khác

Xin tri ân về những người đã thác
chia hy sinh cho dân chủ hòa bình
báo người hạnh phúc trong cuộc hành trình
đầy chông gai và có nhiều ngăn lẹ

NaiNho-VangTaa@yahoo.com

Ngày Xưa Đã Mất
Đã Thị Minh Giang

Bận Rộn Quá Trời

Hình như ai cũng than” Bận Rộn Quá Trời”! Nhưng chúng ta Bận Rộn gì nhỉ?

Bây giờ xin nói đến các cụ cao niên trước nhé.

Đa số quý cụ nam nữ trên cái tuổi “60 năm cuộc đời” hình như đều đã nghỉ hưu ở nhà.

Nhưng quý cụ ông cụ bà ở xứ Mỹ thường không được nghỉ hưu một cách trọn vẹn vì còn phải giúp đỡ trông chừng chăm sóc cháu nội, cháu ngoại cho ba má chúng đi làm. Ông thì lái xe đưa đón cháu đi học ở trường, học đàn, học võ, học thể thao sau giờ học v.v... Bà thì phải nấu cơm, đón cháu đi học về, làm “babysitter” cháu sau giờ tan học vì luật lệ ở Mỹ là không được để trẻ em dưới 12 tuổi ở nhà một mình vì lý do an toàn trẻ thơ. Bạn có con nhỏ cần phải nhớ: hoặc phải có ông bà, cha mẹ, anh chị lớn ở nhà trông chừng, hoặc phải gửi nhà trẻ trông chừng, nếu vi phạm thì sẽ bị trừng phạt theo luật định. Nhưng gửi bé cho nhà trẻ thì tốn tiền quá, có thể là 3 \$USD hay 4\$ USD /1giờ đấy nhé. Ông bà thì lại thương cháu nội, cháu ngoại nên đã tình nguyện lãnh cái “job babysitter” này cho tiện việc sổ sách vì vừa được gần gũi nô đùa với cháu, vừa an toàn, vừa đỡ tốn kém tiền bạc. Như vậy là “nhất cử tam tứ tiện” rồi. Bởi thế ông bà nội, ông bà ngoại ở xứ Mỹ, không bào giờ bị thất nghiệp cả vì nếu không làm “ Full time job” thì cũng làm “ Part time job”, một “osin” rất đáng tin cậy! Smile!

Xin mời bạn đọc niềm vui của ông bà ngoại khi được giữ cháu nhỏ như sau:

“Việc giữ cháu cũng đem đến cho ta những niềm vui nho nhỏ, giúp cho cuộc sống bớt tẻ nhạt, và cuộc đời hình như có ý nghĩa hơn lên.

Phải nói rõ, công lớn là của bà ngoại cháu, từ việc săn sóc, cho bú, cho ăn, thay tã, lau chùi tắm rửa đưa nhỏ, v.v...bà ngoại đều giành làm hết. Có lẽ đó là cũng do cái thiên chức và bản năng nuôi con tự nhiên của người phụ nữ...

Ông ngoại chỉ chạy vòng ngoài và chờ lệnh mà thôi... Ông ngoại được giao cho bông ẵm hun hít, hoặc chơi đùa với nó là khoái lắm rồi. Đã lắm, sướng lắm bạn ơi! Người ta nói già trẻ bằng nhau mà, chắc cũng đúng. Gần bên cháu, ông ngoại có cảm tưởng mình trẻ lại được vài chục tuổi như

chơi. Ông ngoại bò chơi với cháu cả buổi cũng chưa thấy chán. Tập cho trẻ nói bập bẹ cái này cái kia, mới thấy thật là dễ thương làm sao. Tuần nào không thấy mặt cháu, thì mình nhớ kinh khủng.” (Nguồn: Trích trong Giữ Cháu: Một niềm vui của tuổi già- Nguyễn Thượng Chánh & Nguyễn Ngọc Lan)

Còn ông bà nào ở xa cháu nội cháu ngoại thì lại buồn hiu vì đi ra đi vô trong nhà chỉ có cụ ông cụ bà, nói chuyện với nhau được vài câu thì lại cãi nhau ầm ập như “hai con ếch ương “ cho vui cửa vui nhà. Thế là người già cũng bận rộn quá trời rồi đấy!

Kế tiếp nói đến người trẻ nhé. Người trẻ thì phải đi làm hoặc đi học. Nếu không đi làm thì bị gọi là thất nghiệp rồi. Nếu bị thất nghiệp thì chỉ được lãnh tiền thất nghiệp hai ba năm là nhiều rồi phải lo đi kiếm việc khác mà làm. Nếu không, cái nhà đang ở, cái xe đang chạy kia không phải là “cái nhà là nhà của ta “ nữa mà là cái nhà của “nhà băng”. Khi đi làm, bạn phải làm việc cho thật tốt, không được đi trễ về sớm như làm việc ở Việt Nam. Nếu không, bạn sẽ được mời lên văn phòng nhận tấm thiệp hồng với lời cảm ơn của ban giám đốc và ra về vì được cho nghỉ việc. Bởi thế mấy anh chị “manager” rất bận rộn đi canh chừng, đốc thúc nhân viên dưới quyền phải làm việc đang hoàng. Nhân viên thì rất bận rộn làm việc cho thật chăm chỉ, nhất là các công việc phải làm theo lối dây chuyền (assembly) như một người máy trong một đoạn phim trắng đen hài hước ngày xưa do Charlie Chaplin diễn xuất. Thế là bận rộn quá rồi còn gì để nói nữa.

Nếu đi học thì học sinh, sinh viên phải làm bài tập, phải cố học thật giỏi để đạt 4 chấm hạng A hay 3 chấm hạng B mới được vì:

”Dưới hai chấm, bạn, tôi ta buồn lắm!

“Basic Grant” sẽ cắt, hết “work study”

Bạn với tôi sẽ lên chức... “cu li”

Nơi xứ Mỹ đường “janitor” rộng mở”

(Trích trong Học Trò Xứ Lạ- Thơ Sương Lam-Winter 1993)

Tóm lại, học trò nhỏ tiểu học, trung học, sinh viên lớn đại học không bận rộn quá trời là gì?

Bây giờ là thời đại của khoa học kỹ thuật tân tiến. Già trẻ lớn bé, nam nữ lại bận rộn với việc chơi game, “texting” cho nhau qua máy điện toán (computer), laptop, Ipad, bận rộn “tám” với nhau qua điện thoại, cell phone, Iphone. Những ai đã từng sinh hoạt trên các diễn đàn internet (mạng ảo) thì chắc chắn sẽ “bận rộn quá trời” vì phải “đọc và xóa bỏ (delete) hàng trăm” email” một ngày, nếu bạn tham gia nhiều diễn đàn văn nghệ, Facebook, Twitter v.v... Người viết đã thấy có người tham gia cả hàng chục diễn đàn, không hiểu thì giờ của họ ở đâu mà họ đọc được hết mail và “delete” được hết email, bạn nhỉ?

Nếu bạn đi nghỉ hè (vacation), bạn cần yêu cầu người Moderator của các diễn đàn bạn đang tham gia “Set No Mail” cho bạn nhé. Nếu không, bạn sẽ vạ lặn ngập trong “Giòng Sông Sinh Tử Email” này. Người viết không dám tham gia vào Facebook hoặc nhiều diễn đàn là thế đấy dù vẫn được mời gọi vì thú thật, người viết cũng đâu có “quõn” nhiều vì người viết cũng cần nhiều thì giờ để học tập, thực hành những điều lợi ích cho tâm linh, tình cảm của mình, cho gia đình mình nữa chứ lị.

Trong bài tâm tình “Khi quý bà làm thơ viết văn” trước đây của người viết thì việc chăm sóc gia đình vẫn là niềm vui và bổn phận ưu tiên của quý bà, nếu không, thì sẽ bị quý ông cảm râm, cự nự um sùm. Một lắm! Bởi thế tôi chỉ dám tham gia một vài diễn đàn văn nghệ có một chút ân tình xưa cũ với tôi để cho vui chị, vui anh, vui em và cũng để có một chút niềm vui văn nghệ văn gừng tí tị mà thôi. Hơn thế nữa, “lắm đả mang, nhiều phiền não”, phải không bạn?

Chúng ta thường sống trong sự tiếc nuối dĩ vãng vàng son đã qua, hoặc sống với những mộng ước trong tương lai chưa đến và lại quá bận rộn với cuộc sống hiện tại với lời than “không có thời giờ”.

Vì quá bận rộn mà nhiều người con đã quên thăm viếng cha mẹ già đang sống cô đơn nơi viện dưỡng lão. Vì quá bận rộn mà vợ chồng đã quên trao nhau những cử chỉ dịu dàng, những lời nói yêu thương nhau. Vì quá bận rộn mà thân nhân, bạn bè nhiều khi không một lời thăm hỏi khi bệnh hoạn, đau ốm, tử sinh. Người viết rất thích những lời thơ rất dễ thương của một nhà sư đầy lòng từ tâm dưới đây:

...”Rót tặng đêm dài một ánh trăng
Cho người lạc lối hết bản khoãn.
Tay sen xin chấp dăng lời nguyện
Hạnh phúc, an bình cho thế nhân..

Rót xuống bờ môi những nụ cười
Cho hồn sa mạc chợt xanh tươi.
- Em cười, thế giới cười trao lại
Nhưng khóc, riêng mình em khóc thôi!

Xin rót cho Lời tiếng dễ thương
Vỗ về, xoa dịu những đau buồn..
Một câu, xa lạ thành tri kỷ
Một lời, vực thăm cách hai phương.

Rót tặng trong chiều những tiếng Kinh
Để dừng chân bước giữa phiêu linh,
Để bùng mắt thấy trần gian mộng
Mà khổ vì đâu ? mấy chữ tình...”

(Nguồn: trích trong bài thơ Rót Cho Nhau - Thích Tánh Tuệ)

Lâu lâu bạn cũng cần để một chút thì giờ đọc những bài thơ dễ thương như thế để thấy cuộc đời này vẫn còn một chút gì dễ thương, bạn nhé.

Xin mời bạn cùng đọc với người viết những cảm nghĩ hay hay dưới đây mà người viết sưu tầm được trên internet, đem về đây chia sẻ với bạn bè để làm kết luận cho bài tâm tình hôm nay
BẬN RỘN làm cho ta không có bình an và hạnh phúc
BẬN RỘN làm cho sự hành xả của ta vụng dại

BẬN RỘN làm cho cái hiểu biết của ta khô cạn

BẬN RỘN làm cho sự sống của ta ngừng lại

BẬN RỘN khiến ta không thấy được cái đẹp của người ta thương yêu

BẬN RỘN khiến ta đi trên đường như ma rượt ...

Đời sống bận rộn là đời sống ... bất hạnh nhất trên đời ... !

Thế đấy, nhưng con người ai ai cũng luôn tìm đủ mọi lý do để mà ... **BẬN RỘN**.

Và rồi một ngày kia, thử hỏi có ai mang theo được cái "**BẬN RỘN**" về bên kia thế giới ?

Hãy biết dừng lại -Hãy biết ngơi nghỉ - Hãy tập thanh thản và buông xả, thanh thoi ... thì khi cái ngày ấy đến , chúng ta mới có thể ra đi với cái tâm ... KHÔNG ... BẠN RỘN !!!.

CHÚC MỌI NGƯỜI KHÔNG BẠN RỘN

Chúc các bạn một ngày vui, nhiều sức khỏe và mọi sự an lành đến với các bạn.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Nguồn: tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên internet, qua email bạn gửi-MCTN220-ORTB620-4314)

Mời quý anh chị xem Youtube Cuộc Sống An Lành trong cõi đời bận rộn của chúng ta qua link dưới đây:

<https://www.youtube.com/watch?v=ktjqhC0TaBA>

Sương Lam

Website: www.suonglamportland.wordpress.com

<http://www.youtube.com/user/suonglam>

Sân Ga

*Tôi không ra đi chẳng tiễn người
Ngày ngày trên bến đợi lẻ loi
Đếm mùa xuân qua trên mái tóc
Ngơ ngẩn sầu đong chất núi đồi .*

*Tôi đến sân ga chỉ đợi người ?
Còn đâu ngày hạnh phúc chung đôi
Bèo mây tan hợp thuyền dờn bến
Lạnh gió heo may tím cuộc đời .*

*Tôi đến sân ga một góc trời
Đùi hiu nhuộm xác lá vàng rơi
Hồi còi như xé lòng băng giá
Nhìn bóng tàu xa luống ngậm ngùi .*

*Tình đã xa rồi bàn tay với
Thân tàu xuôi ngược tháng năm trôi
Có biết ngàn năm tôi vẫn đợi
Vẫn chờ héo hắt mảnh hồn coi .*

*Hỡi những con tàu đến sân ga
Hay chẳng dòng nước mắt nhạt nhòa
Tàu đến rồi đi trong lặng lẽ
Ai biết lòng tôi bao xót xa .*

Ngọc Quyên

BIỂN TÌNH

*gửi đến người
một mối tình muôn thuở chẳng thành ...*

*dài như biển bao la như núi
tựa chiếc nôi biển cả quê hương
dạt dào ân ái
dồn dập yêu thương
mặn mà chung thủy
vô vàn vắn vương
biển những chứa yêu thương
thương yêu bao giờ cạn
biển giữ dùm ân ái
ái ân mãi vui đầy
biển đừng cho ta thấy
khô cạn tình thủy chung
biển vắn vương những sóng
vắn vương hoài nhớ mong ...*

*từ lòng biển trắng trong
một khối tình cay đắng
từ lòng biển giận hờn
những đôn đau dồn dập
từ lòng biển thì thâm
nhớ...nhớ ai tha thiết
biển ơi, nào có biết
người mang hận tình ta*

*một nắm mồ êm ả
vùi mối tình hư vô !*

*đêm nay - người ơi
người êm đêm giấc ngủ
ta ôm hận vỗ về
hồn anh đi đâu đó
ta mòn mỏi đợi chờ
người ơi ... thương tự bao giờ
để ta ôm mãi giấc mơ suốt đời
đến, đi, đến chẳng đến nơi
ai dẫu ai hết ... đoạn đời của nhau ?...
NPNA*

Nhà quê

TUỔI TRẺ MIỀN NAM SAU

1975

Vào thơ:

*Cùng nhìn lại sau 39 năm cường
chiếm miền Nam VN, VC đã phá
nát tương lai của tuổi trẻ thế nào?*

*

*(Các tên RIÊNG **thông dụng** được
dùng đến chỉ là một ví dụ mượn
tạm tên để tiêu biểu CHUNG
cho tất cả. Mọi sự trùng hợp
sẽ là một minh chứng, trong
đó có trường hợp người em
ruột của tác giả)*

*

Bao nhiêu **Lê, Lý, Trần**
Cởi **trần** mà **lê lếch**
Bán đến cả xác thân
Nhục danh mang tỳ vết.

Bao nhiêu **Bùi, Cao, Mạnh**
Lao **vực thẳm đấng cay**
Nhà cao đảng, ai tày?
Khảm xà cứ lóng lánh!

Thị nào cũng vật vờ
Đảng bán: làm vợ hờ,
Bán thân, đi ở đợ...
Danh ố chồn bùn nhờ!

Thương **Vân, Kiều, Nguyệt, Nga**
Đảng **trần truồng phơi ra**
Bày hàng khoe người “lạ”
Nhục chung mang: Nước Nhà.

Văn gì cũng bị **vãng**
Ra nước ngoài nô lệ.
Đảng sát khí đằng đằng!
Mộng gì cũng **nát tan**.

Xưa: tà áo **thiên thanh**
“Air” Việt Nam thanh lịch
Nay: màu áo **đỏ tanh**
Đảng sai: cấp thỏa thích!

Ở Mỹ nhiều năm vẫn lạ ghê!
cứ thích đi bộ hơn lái xe
nhớ chuyến xe đồ tung bụi đồ
về thăm ngôi chợ nhỏ làng quê
chưa quen được Coca, Hot dog
vẫn thêm gáo nước mưa bên hè
thì mặc thể kỷ với thiên kỷ
mình vui với hai chữ... nhà quê.
Ngô Tịnh Yên

NGHE NHẠC ĐẤU TRANH

*

Riêng tặng và đa tạ:
Quý Nhạc Sĩ**
*đã dùng nốt nhạc như một vũ khí chống
Cộng và bày tỏ lòng yêu nước.*

*

Bạn ơi! Hát khúc Thương Ca
Đề thương nhớ mãi Quê Cha chúng mình!

Bạn ơi! Rã rượi dân tình
Trên “đe”, dưới “búa”, rập rình gian manh!
Cộng đơn cũng đủ tan tành
Cộng đa: Hán, Việt lộng hành, còn chi?

Bạn thương khúc Quốc Sầu Thi?
Lâm ly tự nó đã ghi nốt sầu!
Ngân cao nốt, tận đầu đầu
Còn cao sâu thẳm, xốn sao tim này!

Miệt mài những Nghệ Sĩ tài
Nát tim nhẵn nại, hòa bài Xót Xa
Giáng, thẳng tầu nốt Nẫu Nà*
Đồ Re, Sí, Lá ruột rà đứt chia.

Mì, Fa cung điệu Khóc Nhà
Chân xa, hồn chẳng lơ là Việt Nam
Sol, Sol! Nhạc gửi xa xăm
Thương Tâm điệp khúc! Oái oăm nỗi niềm!

Tri ân Nhạc Sĩ: âm thầm
Góp chung “vũ khí tơ cầm” bao phen

Tấu hòa khóc Tháng Tư Đen
Cho em nghe mãi điệu Kèn Thúc Quân!
Ý Nga ** 6-4-2014.
*Nẫu Nà: đau đón phiền muộn

NGHE NÀY VIỆT GIAN BÁN NƯỚC!

Nhờ có người ngậy thơ
Mới có kẻ lừa đảo
Cứ thiên tả đại khờ
Chớ rủ người: chao đảo.

Nếu không có lăm mỏ
Lấy đâu ra kẻ đào?
Dân ta không oan khổ
Đảng lấy chi làm giàu?
Ý Nga, 6-4-2014.

VĂN THUA TÂM ĐỒNG

*
Kính tặng báo QUỐC GIA và Cộng Đồng
NGƯỜI VIỆT QUỐC GIA VÙNG
MONTREAL, CANADA
*

Vũ khí của cầu là răng
Nhe nanh sát khí đặng đặng
Đã cắn là ngay và thẳng!
Không ai không chạy có bằng*

Vũ khí của ngựa là chân
Đã đá thì mạnh vô ngàn
Một khi ai dám chọc giận
Sống còn cũng đủ nát thân!

Vũ khí của ta: tấm lòng
Khi giặc Hán hóa Non Sông
Toàn dân phải cùng nhau chống
Tâm đồng tất đạt thành công!
Ý Nga, 5-4-2014.
*Có bằng cấp

Văn Duyệt buồn **Việt gian**
Quận, phường đến ngành, ban
Phá núi rừng đem bán
Đầy đầy khắp “cơ quan”.

Thu Nguyệt: cấm học hành
Đảng nuôi thành **ngu thiệt**
Đời tuột dốc không phanh
Trong nỗi niềm oan nghiệt!

Bao **Hữu Phú: vô sản**
Vợ phải sang Đại Hàn
“Oshin” hay xin ăn
Vi nuôi con không nổi?

Bao **Thu Hà** yêu nước
Cộng chẳng thứ **tha! Hù!**
Đánh đập rồi bỏ tù
Hành hạ, bắt chùn bước.

Bao tuổi trẻ **Thành Minh**
Cộng ép phải **mản thịnh**
Lệnh trên đã quyết định:
Cấm học, dù thông minh!

Bao **Văn Phước vô phước**
Muốn dẫm nát Ba Đình!

Bấy **Quang Minh vô minh**
Tay sai và bán nước!

Xúm ăn chơi nhậu nhẹt
Đối tượng đoàn: **Bình Nam**
Cờ bạc **nằm** mà **binh**
Rượu chè say be bét!

Vợ vét đầy túi tham
Ngồi đâu cũng kiếm chác
Đảng **Việt Nam diệt Nam**
Rước về đầy giặc **Bắc!**

Ái Hoa mắt **Ái qua**
Nam Quan giặc Hán hóa

*Tục ngữ: "Hàm chó, vó ngựa"

ĐẢNG TRÊN NGƯỜI DÂN

Thuê rừng 50 năm
Vừa độc lại vừa thâm
Bao **tài nguyên** quốc cấm
Tiền... ngay cướp ngọt đằm.

Lấy lại, rừng còn gì?
Thưa sẽ chẳng còn chi
Đất đá xông tử khí
Kết quả của quyền uy.

Đấy chính là "quang minh"?
Ngu này ngu đệ nhất!
Rác... bản đồ dân mình
Trước khi Nhà bị mất.

Nước Việt toàn chữ Tàu
Đỏ "các chú" một màu
Đảng đón tiếp nồng hậu
Dân tức làm gì nhau?

Nên người "lạ" hóa quen
Ném tiền thay bằng khen
Đảng ngửa tay trợ trên
Quy mọp đội chữ HÈN!
Ý Nga, 5-4-2014.

*Những chữ in **đậm** ở đoạn 1 & 2: nói lái

Sĩ phu mắt lệ nhòa
Tâm đau niềm Quốc Họa.

Trường thi đã dài chưa
Nét nhục chung nòi giống?
Huyết lệ pha đã thừa
Bao nhiêu năm thất vọng!

Bạn thương thời viết tiếp!
Ý Nga, 8-4-2014

Bài Tình Thơ Tháng Tư

Tháng Tư đến mùa Xuân nơi xứ lạ
Khắp nẻo đường hoa nở vạn màu tươi
Trên phố đông rộn rã tiếng chào cười
Thiên hạ sống rộn ràng mừng nắng ấm

Tháng Tư cũ quê tôi buồn sâu đậm
Bởi nhà tan nước mất, khóc chia ly
Bạn tù đầy, người đau khổ ra đi
Kẻ bỏ xác nơi rừng sâu, biển lạnh

Ôi! Vạn nước thịnh suy ta khó tránh
Cuộc hồng trần! Ôi! tan hợp, hợp tan
Bao mươi năm! Sầu, khổ, hận vô vàn
Biển vẫn mặn! Nỗi đau thương còn đó

Mây vẫn trôi, trời vẫn còn mưa gió
Nhưng cuộc đời: bao thay đổi, đổi thay
Nhiều bạn xưa vĩnh biệt cõi trần này
Người còn sống đã mắt mờ, tóc bạc

Bao mươi năm! Cuộc đời dẫu đổi khác
Nhưng tấm lòng yêu nước, nhớ quê hương
Và nỗi buồn của kẻ sống tha hương
Vẫn còn đó trong lòng người dân Việt

Gặp nhau đây với niềm đau tha thiết
Nhìn cờ vàng, đọc thơ cũ nhạc xưa
Ta cùng nhau tìm lại chút vị thừa
Nhớ kỷ niệm, nhớ anh hồn tử sĩ

Xin chúc Bạn vẫn vững tâm bền chí
Sống xứ người nhưng ta vẫn Việt Nam
Người Việt Nam: tình cảm, dũng chí làm
Điều lợi ích cho người, cho Dân Tộc

Sương Lam

CON ƠI, MẸ BẠN XẾP HÀNG.

Con ở nhà đợi mẹ nhé,
Mẹ đang bận xếp hàng ở cửa hàng rau
quả,
Trong tay mẹ có cuốn sổ thực phẩm,
Cuốn sổ để mua những thức ăn đòi
thường,
Nhưng rau già, cá ươn,
Phải xếp hàng mua mới có.

Hôm qua ở quây bán cá,
Người ta dành nhau chỗ đứng và cái

Nhớ gì hơn nhớ Tháng Ba,

Nhớ gì hơn nhớ Tháng Ba,
Bao nhiêu nước mắt đã hòa giòng sông.
Đầy trời mây xám tựa Đông.
Lòng người cùng với gió giông một màu.
Miền Nam ngơ ngác, thảm sầu.
Ngần ngơ chẳng biết nơi đâu là nhà.
Nhìn nhau lệ với lệ sa,
Non sông, nửa giải sơn hà buồn tênh.

Hoài Hương

vã,
Mẹ không cần để ý,
Không có thì giờ hoang phí,
Ngoài chuyện hóng nhìn cá trong quày
sẽ còn hay hết,
Mẹ chăm chỉ nhích lên từng bước,
Để mua về một mớ cá ươn.
Rau già cá ươn,
Chắc là không ngon,
Nhưng có còn hơn không.

Hôm nào mẹ đủ kiên nhẫn và rảnh
rang,
Quyết chí xếp hàng mua thịt,
Mẹ cũng sẽ xô đẩy và chen lấn,
Không chịu nhường ai,
Cần gì phải lịch sự,
Khi ai cũng nghĩ đến quyền lợi của cái
bao tử.
Mẹ sẽ đến gần phần thịt,
Cô bán thịt tham lam,
Vừa mắng khách hàng,
Vừa thái thịt nhanh thoăn thoắt,
Ném miếng thịt lên cái cân ngang
ngửa,
Miếng thịt cân non,
Cô gói và đưa cho khách hàng như
một sự ban ơn.

Con ở nhà ngoan nhé,
Mẹ bận xếp hàng ở quày bách hóa,
Mua tiêu chuẩn,
Hàng nhu yếu phẩm,
Kem đánh răng, thuốc lá, xà bông, bột
ngọt, đường..
Mỗi thứ một ít,
Ôi miếng đường xã hội chủ nghĩa sao
mà cay đắng,
Hạt muối sao nhạt nhẽo tình người.
Trong cửa hàng bách hóa,
Món nào có giá,
Nhân viên bán hàng đã tâu tán bán ra
chợ đen,
Nên quày hàng lựa thừa,
Những món bày bán tự do,
Hàng vừa đắt vừa xấu chẳng ai muốn

Tận Tuyệt

Tôi lại đánh mất rồi
tình yêu của đời mình
còn ý nghĩa chi đâu
lời cảm ơn hay tạ lỗi
không biết khóc làm sao hiểu nỗi
nước mắt rơi nào phải trò đùa.

Nhiều thứ đã... buông
không bao giờ được có lại
thôi thì hãy buông đi
cho lòng thôi áy náy
để người đi thuở ấy
thanh thản trong lãng quên.

Đá ngày xưa rục rở dưới trăng rằm
sao bây giờ trở lạnh với tháng năm?
thôi đã thế thì lòng cứ lạnh
bụi thời gian sẽ lấp một chỗ nằm.

thế giới vẫn còn chưa tận tuyệt
nhưng bài thơ đã kết thúc lâu rồi.

Ngô Tịnh Yên

ĐÁ NGỘ

Tặng NTY, nhân đọc lại "Lời Tựa" trong TNVD

Này Hồ Phách () triệu năm trầm đáy biển*

Đá nghĩ gì? Khoảnh khắc bật trời lên?

Ta thừa thừa tháng năm dài mộng huyền

Chợt sát na ta hiểu đá ngộ thiên.

KMH

mua

Con ở nhà đừng quấy khóc,
Mẹ bận xếp hàng ở cửa hàng lương thực,
Cuốn sổ gạo ghi rõ,
9 ký gạo mỗi đầu người một tháng,
Mặc gạo xấu nhiều sạn,
Mặc gạo cũ mốc nhiều bông cỏ,
Mặc cô bán hàng chảnh chọe,
Mẹ vẫn hơn hờ chia bao mua về.
Cám ơn mì sợi bo bo,
Cám ơn khoai lang khoai mì ăn độn cho no.

Tôi nghiệp con những hôm bị cảm bị ho,
Mẹ bế con đến phòng y tế phường,
Nộp sổ sức khỏe chờ khám bệnh,
Đợi chờ lâu con khóc đòi về,
Con ơi,
Hãy tập như mẹ đợi chờ,
Mẹ quen rồi nên không thắc mắc,
Mẹ quen bị cô y tá gắt gỏng,
Tâm hồn từng bị tổn thương,
Từ xuyên tâm liên,
Đến thuốc trụ sinh,
Không dễ gì chữa khỏi.

Con ở nhà chơi vui nhé,
Mẹ bận ra phường xin chứng nhận giấy tờ,
Ở đây cũng phải đợi chờ,
Mọi thứ giấy tờ đều hợp lệ,
Nhưng thế nào những “đầy tớ nhân dân”,
Cũng bắt nạt “chủ”,
Làm khó làm dễ,
Trước khi ký tên và đóng dấu.

Con ơi,
Mẹ đã hiểu ra,
Những điều chưa từng có trước kia,
Nhưng sau cuộc đổi đời năm 1975,
Trên quê hương mình,
Cuộc sống đời thường,

Kiều Mộng Hà

Apr.05.2014

() Loại đá quý duy nhất nổi trên biển, nhưng phải trầm tích dưới đáy biển ít nhất 20 triệu năm.*

LẤY NGƯỜI CÙNG HỌ

* Tặng ngày hôn lễ tháng 5
của hai người bạn cùng họ:
Nà & Công (USA-Canada)

*

Mình **bà con** bán **cà bon*** không tới
Kết bạn đời, thuyền Tình mới ra khơi
Anh xin mời! Buồm đang đợi rong chơi
Đích sẽ tới là một đời gắn bó.

Mình **Nà Công** bán **cà nông** không khó
Vượt biển này, núi nọ, trút âu lo
Cùng hát hò to nhỏ cũng đủ no
Vượt nắng gió vui cười to hạnh phúc.

Anh dư sức để em yêu nê phục!
“*Vã nên hồ*” từ “*nước lã*”* biển, sông
Đường hải hồ không quên nhục Non Sông
Thơ cùng viết, tâm đồng: chữ QUỐC NHỤC.

Chuyên cháo múc, anh nuôi em dư sức!
Theo anh đi! Đem hùng khí quốc kỳ
Về oai nghi dựng lại bằng lương tri
Thề chung thủy! Yêu em như yêu Nước.
Ý Nga, 5-4-2014.

*Cà bon: chỉ là nói lái cho vui, thay vì “cà nông”

*Những chữ in **đậm ở** đoạn 1 & 2: nói lái

*Tục ngữ: “*Nước lã mà vã nên hồ!*”

Mọi thứ phải chờ đợi và cầu cạnh,
Phải nhẫn nhịn,
Phải biết sống với lũ,
Để bơi qua con sông gian khó.
Ngày nay mỗi khi nhớ lại,
Là một con ác mộng,
Nhất là mỗi tháng Tư về,
Những điều này như vừa mới xảy ra..
Nguyễn Thị Thanh Dương
(Tháng Tư - 2014)

GÓP LỬA CHỊ EM OI!

*

*Thay lời đa tạ Quý Chị
về những sáng tác đấu tranh
đã phổ biến trên các diễn đàn.*

*

Cùng được sáng từ vàng trắng chiếu rọi
Cùng mặt trời, được sưởi ấm sáng trưa
Ngày trôi qua, thương quá cảnh mù lòa
Bao mắt sáng đạy đòa trong Ngục Tôi!

Đảng ngu muội không nghe lời chống đối
Chị em ơi! Không còn lối tháo lui
Đừng buông xuôi, giặc tới xin chó lùi
Tay yếu đuối thời ngàn lời góp lại!

Gom bút giấy, viết những... ngày mắt thấy
Những đắng cay từ... tháng ấy lưu đày*
Những đêm dài từ... năm ấy đến nay*
Ta đã trải cùng bi ai cố quốc.

**Các Anh ngữ thời Chị Em canh thức
Cùng góp lòng cho Đại Cuộc, Nhà Chung**
Noi Trung Vương thổi cho Ngọn Lửa phùng
Dân đứng dậy, ta nằm yên sao đáng?
Ý Nga, 4-4-2014.

EM RA BUỒ ĐIỆN

PHỤ NỮ VIỆT NAM

Bằng cảm phần, họ khóa thân giữ đất
Đảng, áo thừa, có mắt mát gì chưa?
Động lòng thừa: bao nhục nhã chẳng chừa
Nhục thêm nữa những người vừa trộm cắp!

Đời bầm dập giữa bao nhiêu chèn ép
Trăm ngàn điều cần “giấy phép” phẳng phiu
Thân khảng khiu trong tay đảng giáo điều
Ai cấp phép? Toàn “Tú Bà” thời đại*!

Khôn hay dại, mĩa mai thay đều phải
Lệ u hoài qua “động ả”!*! Hổ ai?
Đảng dương oai độc hại! Cộng độc tài
Ra tay hại bao tương lai tuổi trẻ.

Bao thế hệ đã làm thuê nuôi đảng?
Ý Nga, 4-4-2014.

*Động ả: những nơi đảng bày trò chủ chứa
để tuyển lựa thiếu nữ bán cho Tàu Cộng

NGỒI NGÁP CHỜ RUỒI?

-Trâu lùi giẫm chết chuột chù

Phải đâu cứ tiến mới lui được thù.

Gần như gánh sách mà đi
Biểu Anh, biểu Chị Sầu Thi Quê Nhà
Thuyền nhân khóc Nước đây mà
Cười phờng “xã... nghĩa” ác tà hại dân.

Ý Nga, 4-4-2014

THÁNG TƯ KÌA EM!

Cầm cho chắc điều tiên phong: quan trọng
Trọng tâm lòng tự trọng phải khơi trong
Mới yên lòng hy vọng chuyện thông dong
Tâm lắng đọng: răng long chờ đầu bạc.

Đừng nháo nhác khi nghe người khoác lác
Cộng lòng thông chuyện bội bạc dài dòng
Nếu trai hùng đừng lác xác, nhông nhông
Phải chứng chạc, đừng viễn vông “đảng, bác”!

Đảng bệ rạc, đã “đại đồng” biêng nhác
Miệng thổi phồng toàn quang quác rỗng không
Cả Non Sông bao phận bạc Tiên Rồng
Đã nuôi sống lũ cuồng nông: Hán, Việt?

Ý Nga, 3-4-2014.

-Giặc thù như chuột nhắt ư?
Nhìn xem chúng có hiền từ thế không?
Máu sông, xương núi bao dòng?
Sử Nhà không học nên lòng mi nông

Ý Nga, 4-4-2014.

VẪN LÀ QUỐC HẬN!

Gió lạnh sắc như dao bén
Người đi ngả ngả nghiêng nghiêng
Tuyệt hát vào mặt chẳng hiền
Lông mi đông toàn “kim tuyến”.

Tháng Tư, lạnh vẫn uy quyền
Thuyền nhân đã mấy chục niên
Nhớ Nhà! Từ ngày vượt biển.
Buồn phiền vẫn cứ triền miên.

Thương Nhà thời thế đảo điên
Thương dân nghiệt ngã oan khiên
Chịu bao nhiêu điều nguy biến
Chỉ duy đảng là thần nhiên?

Ý Nga.

Canada, 3-4-2014.

NGẬM NGÙI.

Cảnh vẫn còn đây, người ở đâu?
Trong sân, cây rủ lá âu sầu.
Suối cũ cạn khô, cành trúc héo.
Hồ xưa rêu phủ, bóng nguyệt mờ.
Vườn hoang nhớ chủ, chim ngơ ngác.
Thềm vắng buồn ai, gió hững hờ!
Cổ nhân giờ đã thành thiên cổ.
Đề khách Ai hoài, dạ ngẩn ngơ.

Hoài Hương

YÊU NƯỚC THẦM LẶNG

Nhạc công không oán nhạc cụ!
Trên đường vui bước lãng du
Dẫu rằng âm a, âm ú
Vẫn theo ai rất cần cù.

Cây đàn tình tang nhấn nhủ
Nhắc người bù loa, bù lu
Chớ giận hờn vô căn cứ
Khi đàn biết khóc Tháng Tư.
Ý Nga, 2-4-2014

Mộng Tiêu Sơn

Sao Khuê

.... Mười mấy năm trời chưa gặp nhau
Ngàn năm mây trắng ngẩn ngơ sầu
Tình xưa vẫn thắm, chùng nhung nhớ
Lỗi hẹn, chờ nhau bạc mái đầu

.....
Khắc khoải tìm về trong giấc mơ
Nam Kha bừng tỉnh thoáng mơ hồ
Hận không gặp gỡ dù trong mộng

VĂN HÓA GIAO KHÔNG LƯU

Trùm mền ngủ chưa đủ
Sân đảng mi quỳ mòn
Về **đắp chặn** cho “bác”
Che bớt những phần son.

Văn chương vương chẵn đảng
Chấp đảng chuyện **đắp chặn?**
Bài nào cũng kiểm duyệt!
Mặc tình mi cần nhẫn.

Mảng nào cũng đỏ hồng
Bài nào cũng lạy ông
Bằng “*tiền rương, bạc đống*”
“Ông” vẫn: -*Không là không!*

Giao lưu “*vô văn hóa*”?
Trán sút, đầu vẫn u!
Đi, về mi mệt quá:
Không văn hóa giao lưu!

Chữ toàn nghĩa... ruồi bu
Tắm bao “*đường thiên tả*”
Vẫn chưa ngọt Cửa Tù.
Phường vong ân bội nghĩa!
Ý Nga, 2-4-2014.

*Những chữ **in đậm**: nói lái

Mộng cũ chưa tàn.. tan tác thơ....

- Này công tử!

Phạm công tử chưa ngâm dứt bài thơ thì bị ‘phá đám’. Chàng quay đầu nhìn lại thì thấy trong rừng khuya, dưới ánh trăng vàng vạc, một thiếu phụ trông duyên dáng, khoác một chiếc áo nhẹ như tơ đang thướt tha tiến lại. Thôi rồi! chắc là yêu hay là hồ hoá dạng. Ngón tay cái bấm ngón tay trỏ, chàng niệm chú rồi hô : biến! biến!.

Người thiếu phụ bật cười :

- Tôi đâu phải là ma mà công tử bắt quyết?

- Bà.. cô ..không phải là ma ắt cũng là hồ? Tôi ở đây đã bao nhiêu ngày mà có thấy nhà cửa nào quanh đây. Bà đích thị là chồn nhưng tôi đây không sợ bà đâu ...

- Công tử chớ có ăn nói hồ đồ. Công tử thử lại gần đây xem tôi có đuôi và có hôi mùi chồn không? Phạm công tử hít hít vài hơi và chỉ thấy trong không gian thoang thoang mùi thơm, phải chăng mùi thơm của hoa quỳnh? Chết thật ! hoa quỳnh đã nở, hẳn khuya rồi, nhưng mà ta đi lại khu này bấy lâu, ngoại trừ nhà ta ra đâu thấy chỗ nào có trồng hoa quỳnh ? Chẳng lẽ lại đi lạc và cõi tiên ?

Chẳng phải là chồn chẳng phải tiên

Tôi càng không phải là người điên

Nửa đêm ngồi thở than nhưng nhớ

Đem thả không gian nổi muồn phiền ...

Rồi không để cho Phạm công tử phản ứng , nàng nhoẻn một nụ cười thật tươi, dơ tay chỉ về phía cồn nhỏ xa xa giữa dòng sông :

- Công tử có nhìn thấy chiếc cồn nhỏ ngoài xa kia không? Nhà tôi đó! Tôi đại tôi tìm nơi vắng vẻ...Hôm nay nhân buổi trăng thanh gió mát, tôi đi dạo một vòng, tình cờ gặp được công tử đây, tôi mạn phép phá rối để được làm quen. Tôi xin được hân hạnh mời công tử qua thăm tề xá....

Phạm công tử lẳng lặng đi theo như người trong cơn mộng du. Hai người bước xuống chiếc thuyền nan, nàng chèo một chút thì ra tới cồn mà chung quanh hoa tím mọc đầy. Một căn nhà nhỏ xinh xinh nằm dưới một cây liễu to lớn, hai bên lối đi vào là những chậu hoa quỳnh đầy nhưng búp hoa trắng đang chờ hé nở. Một mùi hương lan khắp không gian...

- Đây là lều quỳnh và thiếp tôi được gọi là Như Quỳnh. Mời công tử ngồi đây, ta vừa xem hoa nở vừa chờ trăng lên.

Ngôi nhà nhỏ mà nhìn từ xa chàng không nhìn thấy vì được bao quanh bởi những cành liễu xum xuê đầy những lá xanh mơn mơn loà xòa như một mái tóc dài đong đưa theo gió. Chàng ngâm nhè nhẹ :

Liễu xanh theo gió đong đưa

Rũ đi nổi nhớ dật thơ nổi sầu....

- Sao này giờ chỉ thấy công tử sầu với nhớ. Cảnh đẹp như vậy mà không biết thưởng thức. Ôi!

Đáng tiếc lắm thay!

- Thì tiểu thơ cũng biết ‘người buồn cảnh có vui đâu bao giờ , và chẳng tiểu thơ chưa nghe rõ đây thôi , cảnh tại đây đẹp quá đã rũ đi nổi nhớ và dật nên thơ mới sầu đấy chứ.

Nhẹ nhàng Phạm công tử vượt một đoá quỳnh :

- Cảnh đẹp, người xinh, lại ngạt ngào hương thơm, thật không hạnh phúc nào bằng. Chẳng hiểu là mơ hay tỉnh đây?

Những đoá quỳnh cũng như ngậy ngát dưới ánh trăng, dường như đang hé mở. Thiên thai là đây. Hoa nhiều quá, trăng nhiều quá. Trăng vàng lung linh quá! Hoa trắng ngào ngạt quá... Chén trà rót từ lâu dường như đã nguội lạnh mà hai người vẫn lặng im để thưởng thức cảnh vật. Cuối cùng Như Quỳnh lên tiếng :

- Chắc công tử thích cảnh nơi đây? Mời công tử theo tôi.

Nàng dẫn Phạm lên lối giữ những chậu quỳnh và giới thiệu :

- Đây, bốn em phía này là Quỳnh Nga, Quỳnh Ngọc, Quỳnh Nghi, Quỳnh Nhi gọi là đại quỳnh. Bốn em bên đây Quỳnh Lan, Quỳnh Liên, Quỳnh Lâm, Quỳnh Ly được gọi là tiểu quỳnh, còn bốn em này ... nhưng mà thôi, chắc công tử trong một lúc chẳng thể nào nhớ hết tên của các em đâu. Xin công tử đừng cười, tôi chăm nom các cây quỳnh và thương mến chúng như em nên mỗi em đây đều có tên; công tử, nếu cần chỉ nhìn bảng tên là rõ. Bây giờ tôi xin phép công tử vào bờ để đón thêm một người bạn.

Nàng đưa tay vuốt ve từng đoá quỳnh vừa đi vừa nhắn nhủ:

- Các em ơi , công tử đây là người yêu hoa, chuộng nguyệt, các em ráng là vui lòng công tử nhé! rồi không để Phạm cất lời, nàng vẫy tay từ giã và nhẹ bước xuống thuyền.

Phạm còn đang bàng hoàng thì chợt thấy từ bốn chậu quỳnh lớn, được giới thiệu là đại quỳnh, các hoa bỗng bung cánh nở , ngào ngạt hương thơm và thoát một cái ở đâu hiện ra bốn cô tiên nữ xinh đẹp, xiêm y trắng toát. Một cô cao giọng :

- Nay các em, nay nhân dịp có khách đến chơi các em hãy đồng loạt ra mà chào khách đi chứ.

Thế rồi kỳ lạ thay, các bông hoa bùng nở và từ đó xuất hiện bảy tiên nữ.

Phạm ngây ngất trước các người đẹp, chàng dơ tay beo má, beo tai mấy lần mà vẫn không biết là mình mơ hay tỉnh...

- Quỳnh Chi đâu, em hãy ra tay xếp đặt chương trình tối nay đi .

- Thưa chị, chẳng mấy khi gặp được công tử nên em mạn phép được sắp xếp như sau : Quỳnh Ngọc, xin chị cho dọn bàn tiệc và hoa quả còn Quỳnh Lan, em vào trong lấy bầu rượu quỳnh mà chúng ta cất từ lâu và các chén ngọc đem ra mời khách. Quỳnh Anh, em giữ nhiệm vụ tiếp rượu cho công tử; phải làm sao cho công tử thật say nhé em. Càng say thì thơ lại càng hay đó em. Các em khác, chúng ta sửa soạn vũ khúc nghệ thường. Quỳnh Liên! em không quên cây sáo của em đấy chứ ?

-Thưa chị không đâu ạ.

Thế rồi lại chỉ một chớp mắt, rượu được mang ra và dưới ánh trăng trắng ngà bảy tiên nữ vừa ca vừa múa hoà với tiếng tiêu tiếng sáo dặt dìu..

Phạm thì cứ ngây người ra ngắm nhưng lâu lâu lại tự béo tai hay lắc đầu để xem mình mơ hay tỉnh khiến Quỳnh Anh vừa chuốc rượu vừa khúc khích cười :

-Sao công tử cứ phải thắc mắc là mơ hay tỉnh. Trang Chu là bướm hay bướm là Trang Chu thì...cũng thế thôi. Quan trọng là hiện tại mình đã có diễm phúc hưởng được cảnh huy hoàng thì hãy an tâm mà vui hưởng đi chứ.

Chàng nhìn kỹ Quỳnh Anh thì thấy cô thực là xinh đẹp, tuổi chừng mười lăm mười sáu, nét mặt ngây thơ nhưng láu lỉnh lạ thường, cặp mắt long lanh diễm cợt, cánh mũi nhỏ phập phồng , hai môi hồng chúm chím vừa nũng nịu vừa tinh nghịch:

- Rượu vào ắt lời ra- í quên thơ ra , xin công tử cứ đọc lên để em chép.

Phạm cười cười rồi khe khẽ đọc ;

Sương khói bên sông tỏa mờ mờ
Hỏi rằng đây cảnh thực hay mơ
Quỳnh hoa đây nhé, bảy tiên nữ
Vũ khúc nghệ thường vung áo tốt!

Rằng chưa hẹn gặp thuở ban sơ
Chẳng hiểu nợ duyên hay tình cờ
Trần thế bỗng lạc nơi tiên cảnh

Lòng vẫn hỏi lòng , vẫn ngẩn ngơ...

Quỳnh Anh cười khúc khích:

Chẳng phải nợ duyên, chẳng tình cờ

Càng không tiên cảnh, cũng không mơ

Có có, không không đời là vậy

Gặp thì cứ hưởng xá chi mơ!

Vừa lúc đó màn vũ chấm dứt, các cô tranh nhau mời rượu Phạm , tíu ta tíu tít.

Quỳnh Nga cất giọng ngâm:

Nếu chẳng nợ duyên ắt tình cờ

Chúng ta gặp gỡ, rượu và thơ

Cùng mời công tử , tay nâng chén

Thơ đã gieo vãi : thuở ban sơ

Quỳnh Anh lại nghịch ngợm ;

Thơ đã gieo vãi, cái vãi ơ

Em đây buồn ngủ mắt lơ lơ

Nếu chàng cho phép em dựa gối

Lim dim nghe các chị làm thơ

Rồi không đợi Phạm ưng thuận , nàng kê đầu vào vai chàng, mắt lim dim ra chiều buồn ngủ nhưng miệng lại chúm chím cười

Quỳnh Lan thấy thế bèn xông lại, vừa cười vừa kéo Quỳnh Anh ngồi dậy:

Ồ! cái cô này, chẳng kê sơ

Dựa vai kê về mà làm thơ

Con gái thì phải trong khuôn phép

Có đâu mà lại quá lẳng lơ..

Quỳnh Anh bị rầy còn đang phụng phịu thì chợt xôn xao :

-Tối rồi! mau trốn đi!

Đột nhiên trời tối sầm lại, mây đen kéo đầy trời , không còn thấy ánh trăng đâu. Các cô gái thì chạy tán loạn và sau đó mất hút vào các chậu Quỳnh chỉ trong nháy mắt.

Phạm đột nhiên buồn ngủ , mắt nặng trĩu dù cố nhướng cũng không thể nào mở ra nổi. Trước khi chìm vào giấc ngủ, chàng còn nghe tiếng ngâm :

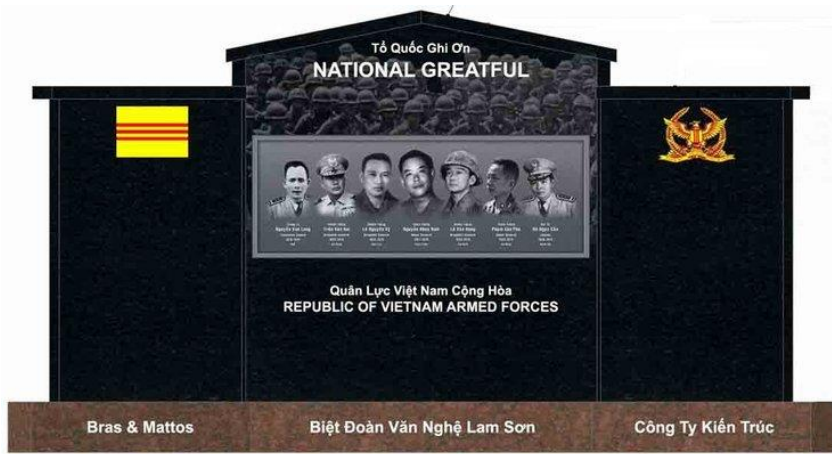
Phạm Thái, Quỳnh Như mối tiền duyên

Một bên nợ nước, một thuyền duyên

Nặng tình quá lẽ thêm vụng tính

Nợ nước chẳng tròn, oan trái duyên.

Sáng sau tỉnh dậy, Phạm thấy mình ngủ quên, đầu gục trên quyển ‘Tiêu Sơn tráng sĩ’ , những chậu hoa quỳnh đêm qua trở rất nhiều bông nhưng hoa nở đã tàn , có chăng chỉ còn thoang thoảng một mùi hương

NGÂM NGÙI

Nhớ về tháng Tư năm Ất Mão.
Chiến tranh đã ăn cắp của tôi tuổi mộng mơ
Hoà bình đã nuốt trọn của tôi thời tươi trẻ

Bây giờ đã nửa cuộc đời ngấp nghé
Hai mươi năm xír người làm kẻ ly hương
Mỗi độ xuân sang nhìn hoa cỏ trong vườn
Hoa tươi thắm sao lòng tôi buồn bã.

Nhìn cỏ non, nhìn mây hồng hoa lạ
Có hoa nào nở từ cỏ "Ngu Mỹ Nhân"*
Ly rượu trong tay khăn vải lâm râm.
Hoàng hậu Ngu Cơ, mỹ nhân mùa kiếm

Tên tuổi nàng ngàn đời sau, kiêu diễm
Ly rượu này xin dâng tặng người đây
Kỳ lạ thay! Từng ngọn cỏ rung, lay
Thoáng như có hồn ai về chứng giám.

Cai Hạ Thành một đêm nàng chết thắm
Máu thắm. Gươm khua.. Cờ đỏ. Thành hoang
Ba mươi tháng Tư ta cũng như nàng
Nước mắt. Nhà tan. Cờ loang. Máu đỏ

Hàng triệu binh hùng tan hàng, lệ nhỏ
Hàng vạn tướng tài tù ngục gian nan
Ngu Cơ ơi! Người liệt nữ chết hiên ngang
Cái chết nhẹ như vòng quay mùa kiếm.

Hai ngàn năm nhìn gương xưa e thẹn
Ôi tháng Tư, Ôi nước mắt... ngậm ngùi

Kiều Mộng Hà

* Ngu Cơ, vợ của Sở Bá Vương Hạng Võ.
Khi bị quân Hán vây ở thành Cai hạ.
Để kích thích dũng khí của chồng và
ba quân, nàng múa kiếm, khi xong bài hát nàng dùng
tự sát.

Tương truyền bên mộ nàng mọc lên
một loại cỏ, hễ thấy rót rượu là múa may
như Ngu Cơ trong tiệc rượu, người đời sau
gọi cỏ đó là cỏ **Ngu Mỹ Nhân**

Bức tường tưởng niệm bầy vị anh hùng tuần tiết
ngày 30 tháng tư 1975 tại Viện Bảo Tàng Việt Nam
số 1650 Senter Rd, San Jose CA 95112.

(Giao Chỉ San Jose)

39 Năm Kết Tụ Hồn Thiêng

Tháng Tư ấy đến tháng này là mấy
Quãng thời gian như mây khói lặng trôi
Một ngày nào anh hùng nét tinh khôi
Giữa quốc biến sinh linh đương hấp hối
Trong khoảng khắc, bão giông trùm tằm tối
Hận vong gia đau, nhức nhối lòng trai
Trách nhiệm nào mang nặng cả hai vai
Trong tuyệt vọng hủy hình hài, sự sống
Bao chiến binh vì lời nguyện Trung, Dững
Chết theo thành, tâm chẳng chút núng nao
39 năm tôi mặc niệm, cúi chào

Anh hùng tử, hồn thiêng nào có tử
39 năm cộng đồng dân Việt nhủ
Phải khắc ghi để tưởng nhớ muôn đời
39 năm Bia tạc đã xong rồi
Âm Dương đã đời đời cùng gắn chặt
Bây Anh Hùng và dân Nam là một
Sống có nhau và chết thuộc về nhau
39 năm ngoảnh lại vẫn nghẹn ngào
Gió Tự Do sẽ thổi vào đất nước
Lửa nhân quyền sẽ bùng lên ngọn đuốc
Dân Nam ơi, mau cất bước tiến lên
39 năm vận nước vẫn tối đen
39 năm vẫn chịu hèn, lép vế?
39 năm chưa thay thời, đổi thế?
39 năm Can Đảm để đâu rồi???

Toàn dân ơi! mau mau đứng lên thôi
Gỡ xiềng, đập xích trói đời bấy lâu!

Nguyễn P. Thúy, 4/2/2014